

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko,
Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman,
Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
1101 Hazen Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XVII, No. 3

NOVEMBER 1, 1940

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

Meditatie

Scheiding (*)

En de engel, die met mij sprak, ging uit, en zeide tot mij: Hef nu uwe oogen op en zie, wat dit zij, dat er voortkomt. En ik zeide: Wat is dat? En hij zeide: Dit is eene efa, die voortkomt. Verder zeide hij: Dit is het oog over henlieden in het gansche land. En ziet, eene plaat van lood werd opgeheven, en er was eene vrouw zittende in het midden der efa. En hij zeide: deze is de goddeloosheid; en hij wierp ze in het midden van de efa; en hij wierp het looden gewicht op den mond derzelve. En ik hief mijne oogen op en ik zag; en ziet twee vrouwen kwamen voort, en wind was in hare vleugelen, en zij hadden vleugelen als de vleugelen eens ooievaars; en zij voerden de efa tusschen de aarde en tusschen den hemel. Toen zeide ik tot den engel, die met mij sprak: Waarhenen brengen zij deze efa? En hij zeide tot mij: Om haar een huis te bouwen in het land Sinear; dat zij daar gevestigd worde op hare grondvesting.

Zach. 5:5-11.

Scheiding!

Dat is het antwoord des Heeren in dit gezicht op eene vraag, die wel moest opkomen in het hart van den profeet, als hij nadacht over het onmiddellijk voorafgaande gezicht van den vliegende vloek.

Daar toch had de Heere hem geopenbaard, dat de vloek zou worden vervuld over het gansche land, over

het Huis Gods, over de Kerke des Heeren, zoodat alle goddeloozen, degenen, die valschelijk zweren, en degenen, die stelen, uit het land zouden worden uitgeroeid, hen zou verteren met hunne huizen.

En de profeet had verstaan hetgeen hij gezien had. En weer zat hij in gepeins verzonken in dien wonderlijken nacht van gezichten. En de vraag kwam op: maar hoe zal dit zijn; hoe, als deze vreeselijke vloek over het gansche land komt, als die vloek van twintig ellen lang en tien ellen breed geheel het heiligdom treft, is het mogelijk, dat alleen de goddeloozen er door worden getroffen? Zal de rechtvaardige niet met den goddelooze omkomen? Zal deze vloek niet treffen dien, die den Heere vreest, zoowel als dien, die Hem niet vreest?

En de engel, die met den profeet sprak, de verklarende engel, die bij al deze gezichten openbaringsmedium was, wekt hem op uit zijn gepeins, wil hem een ander gezicht toonen, vraagt zijn aandacht: "Hef nu uwe oogen op, en zie, wat dit zij, dat er voortkomt".

De profeet ontvangt een antwoord op zijn vraag in dit wonderlijke gezicht van de vrouw en de efa.

En het antwoord is: door scheiding!

Er is een voortdurend proces van afscheiding, waardoor de goddeloozen altijd weer afgetrokken worden naar hun eigen levenssfeer, Sinear, Babylon, de wereld.

En Gods volk wordt altijd weer uit Babel afgescheiden, verlost.

Zonen Gods en dochteren der menschen, vermeniging, scheiding, de ark, de vloek, de vloed alleen de goddeloozen verterend. . . .

De rechtvaardige Lot in 't goddelooze Sodom, gescheiden, gered, terwijl de goddeloozen omkomen. . . .

't Vleeschelijk Israel, meetrekkend met Gods volk uit het diensthuis van Egypte, afgetrokken door zijn eigen begeerlijkheid, hunkerend altijd naar de vleeschpotten van Egypte en naar de afgoden; niet kunnende ingaan vanwege zijn ongeloof, achterblijvend in de woestijn, dood, getroffen door den vloek over het Huis Gods. . . .

Maar de rechtvaardigen gaan in de ruste in!

(*) I wrote another meditation in the Holland language to straighten out matters a bit with respect to copy I still have on hand. The two extra numbers confused things somewhat.

't Vleeschelijk zaad Abrahams, ook mee intrekking in het land der belofte, en dáár zich snel en welig ontwikkelend, echter altijd door de lust des vleesches en de lust der oogen en de grootheid des levens verleid, afgetrokken naar de afgoden der heidenen rondom; meenedigen en dieven, hunkerend nu naar Babel; afgevoerd naar het land Sinear, waar ze blijven, ook als straks het overblijfsel terugkeert naar het land der vaderen.

Altijd wordt het overblijfsel gered.

Farizeën en Schriftgeleerden, blinde, waanwijze, eigengerechtigde leidslieden der blinden, die den mug uitzijgen en den kemel doorzwelgen, die de huizen der weduwen opeten, doch óók vroom den tempeldienst waarnemen, die bidden maar óók vloeken, die al vastende het vleesch streelen, die zelfs van den roof der weduwen en armen en verdrukten den Heere tienden betalen; die anderen onderwijzen in de wet terwijl ze haar zelf vertrappen, die aalmoezen geven aan hen, die ze beroofden, die de graven bouwen dergenen, die ze vermoordden,—ze worden onder Gods toorn, inwerkend als vloek op hun eigen begeerlijkheid, altijd verder afgevoerd naar het land van Sinear, waar ze in geestelijken zin hun woonplaats hebben; worden verhard, als het koninkrijk der hemelen komt; blijven achter, wanneer de geweldigen dat koninkrijk nemen met geweld. . . .

Altijd doorwerkend proces der scheiding!

De Heere weet de godzaligen, terwijl de vloek gaat over het gansche land, uit de verzoeking te verlossen, en de onrechtvaardigen te bewaren tot den dag des oordeels om gestraft te worden: degenen, die naar het vleesch in onreine begeerlijkheden wandelen, en de heerschappij verachten; die stout zijn, zichzelve behagen, en die de heerlijkheden niet schromen te lasteren.

Doorwerkend, dit proces der schifting, tot het einde toe.

Ook in het Jeruzalem op aarde der nieuwe bedeeing.

Ook daar is altijd het vleeschelijk element, de bolster, het kaf. Ook daar wonen Sinear's burgers dragend het merk- en veldteeken van Koning Jezus. Ook daar worden deze Babel-burgers, wonend in Jeruzalem, altijd weggevoerd naar Babel, afgetrokken door hunne eigene begeerlijkheden, de lust des vleesches, de lust der oogen, de grootheid des levens. Zoo worden ze al meer liefhebbers van zichzelve, geldgierig, laatlunkend, hoovaardig, lasteraars, den ouderen ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijken, achterklappers, onmatig, wreed, zonder liefde tot de goeden, verraders, roekeloos, opgeblazen, meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers, maar nochtans. . . . hebbende eene gedaante van godzaligheid!

Zoo wordt Jeruzalem Babel.

Zoo wordt de Heilige Stad geestelijk Sodom en Gomorra!

Totdat de vloek komt over het gansche land!
De uiteindelijke scheiding makend.
De scheiding der eeuwigheid!

Wonderlijk gezicht!

Hoe zullen deze dingen zijn?

Hoe zal de vloek over het gansche land, over heel het Heilige, schiftend werken en scheiding maken tusschen den rechtvaardige en den goddelooze, zoodat gene wordt gered, deze wordt getroffen en verdelgd?

Hef nu uwe oogen op en zie!

Wat mag dit zijn, dat er nu voortkomt?

De profeet ziet eene efa, de grootste onder Israel in gebruik zijnde drogemaat, ongeveer gelijk aan onze "bushel", wel in vergroot formaat, zooals gemakkelijk valt af te leiden uit het verdere van dit gezicht, maar toch gemakkelijk te herkennen. En bovendien verklaart aanstonds de engel: dit is eene efa, die voortkomt. En hij zegt verder: dit is "het oog" over henlieden in het gansche land. *Henlieden* verwijst, blijkens het verband, naar "een iegelijk, die steelt" en "een iegelijk, die valschelijk zweert", naar de goddeloozen onder Israel, die door den vloek zullen worden getroffen en uitgeroeid zullen worden.

Maar er is meer te zien. Een zware looden plaat dekt de efa en wordt thans opgeheven, en de profeet ziet eene vrouw zitten in het midden der efa, zich oprichtend als staande op het punt zich uit de efa te verwijderen. En weer verklaart de engel, die met den profeet spreekt: deze is de goddeloosheid. En tegelijkertijd werpt hij de vrouw terug in de efa en sluit deze nogmaals toe met de looden plaat. En twee andere vrouwen komen op het tooneel, met vleugelen als eens ooievaars, en wind in hare vleugelen, en ze nemen de efa en haren inhoud en voeren haar weg tusschen den hemel en de aarde. . . .

Waarheen?

Naar het land van Sinear.

Daar wordt haar een huis gebouwd.

Daar wordt ze gevestigd en geste'd op hare grondvesting.

Wonderlijk teeken!

Wat mag dit zijn?

Wat is dit Woord des Heeren tot den profeet, tot ons?

Is de vrouw in de efa beeld van eene mate van ongerechtigheid, die vol werd?

Maar wat mag dan dit zijn, dat deze efa met de vrouw wordt weggevoerd naar het land van Sinear, dat aldaar een huis voor haar wordt gebouwd, opdat zij aldaar hare woning hebbe?

Is de vrouw in de efa teeken van de zonde van afgoderij, die na de ballingschap uit het land Kanaän verdween, zooals anderen willen? Maar dit zou het gezicht van schier alle beteekeenis berooven. Bovendien, wat beteekent het woord des engels, dat deze efa is

“het oog over henlieden in het gansche land”? En waarom zou deze zonde van afgoderij naar het land van Sinear worden gevoerd; waarom zou aldaar een huis voor haar worden gebouwd, opdat ze zich aldaar metterwoon zou vestigen?

Is ze beeld van de goddelooze wereldmacht, die Israel altijd teisterde en Jeruzalem verwoestte, zooals nog anderen zich de beteekenis van dit wonderlijke gezicht denken? Maar hier komen alle boven gestelde vragen als nog onoverkomelijker bezwaren op ons af.

Wat mag dit zijn?

Zeker is, dat naar het woord des engels geheel het beeld van de vrouw in de efa, samen genomen, teeken is van de goddeloozen in het gansche land, van degenen, die stelen en die valschelijk zweren. Dit toch is de beteekenis van het eenigszins gebrekkiglijk vertaalde woord des engels: “dit is het oog over henlieden in het gansche land”. Zin heeft deze vertaling, zooals ze daar staat, niet. Maar er gaat licht op over dit woord, zoodra we verstaan, dat het Hebreuwsche woord, dat hier door “oog” werd vertaald, ook kan beteekenen “gedaante”. Zoo is het woord vertaald in Lev. 13:55, waar het gebruikt wordt voor de “gedaante” van de plaag der melaatschheid. Zoo vinden we het woord ook gebruikt in Ezech. 1:5, waar we lezen van de vier dieren: “en dit was hunne gedaante” (*oog* in het oorspronkelijke). En zoo is het ook hier gebezigd. Resultaat is dan, dat het woord des engels beteekent: “dit, dat is, de vrouw in de efa, is de gedaante van de goddeloozen in het gansche land; zóó zien ze er werkelijk uit; dit is hun teeken, hun symbool; door dit *ensigne* worden ze het best afgebeeld”. De vrouw in de efa is de symbolische vertegenwoordiging van degenen, die stelen en valschelijk zweren in het gansche land!

En wat mag dit zijn?

Waarom dit beeld, en wat is zijn beteekenis?

Alweer zeker is, naar het woord des engels, dat de vrouw beeld is van de goddeloosheid, de ongerechtigheid; terwijl ook uit het woord van den engel blijkt, dat nadruk valt op het feit, dat de maat, die de profeet ziet, een efa is. Nu was de efa de meest gewone en bekende handelsmaat. Goddeloosheid in de efa is ongerechtigheid in den handel en beeld van alles, wat met die ongerechtigheid in den handel gepaard gaat. Zoo toch leert ons de Schrift in Amos 8:4-6: “Hoort dit, gij, die den nooddruftige opslokt! en dat om te vernielen de ellendigen des lands; zeggende: Wanneer zal de nieuwe maan overgaan, dat wij leeftocht mogen verkoopen? en de sabbat, dat wij koren mogen openen? *verkleinende* de efa, en den sikkel vergrootende, en *verkeerdelijk* handelende met bedriegelijke weegscha'en; dat wij de armen voor geld mogen koopen, en den nooddruftige om een paar schoenen; dan zullen wij het kaf van het koren verkoopen”. . . .

De vrouw in de efa!

De ongerechtigheid in den handel!

De gedaante van alle goddeloozen in het gansche land, in heel de Kerk!

Beeld van degenen, die stelen in Jeruzalem, die den nooddruftige op opslokken, die zichzelf verrijken met het loon der arbeiders, die den arme verdrukken en den ellendige vernielen, die tienden betalen van hetgeen ze door bedrog en verdrukking verkregen, die tempels en altaren, kerken en scholen bouwen van hun roof. . .

De dieven in het groot!

De Babyloniërs in Jeruzalem!

Wee hen!

De vliegende vloek is over hen!

En altijd worden ze afgetrokken door hun eigen begeerlijkheid, naar het land van Sinear, het land van Babel, waar hun eigenlijke woonplaats is, en waar ze nimmer zullen erven met de kinderen des koninkrijks!

Zoo toch leert verder ons het gezicht.

Weggevoerd worden ze door twee vrouwen, met vleugelen als een ooievaars, en wind in hare vleugelen, en dat tusschen hemel en aarde, door de lucht. Alles wijst er op, dat deze wegvoering niet geschiedt met geweld, door een macht van buiten af, maar door een geestelijke macht, den innerlijken drang der ongerechtigheid. Gemakkelijk valt het te vermoeden, dat zooals de vrouw in de efa beeld is van de ongerechtigheid, ook deze twee vrouwen machten der ongerechtigheid, der begeerlijkheid des vleesches, der booze lusten der zonde, vertegenwoordigen. Dit wordt nog versterkt door het beeld van de ooievaars-vleugelen. De ooievaar is hier waarschijnlijk gekozen, niet slechts om zijn breeden wieslag, maar ook omdat hij behoorde tot de onreine dieren, die Israel tot een verfoeisel moesten zijn naar de wet. Ook wijst hierop het feit, dat de vrouw in de efa wordt weggevoerd, niet over de aarde, maar door de lucht.

Onder de werking van Gods vloek worden de goddeloozen in het gansche land door hunne eigene begeerlijkheden afgetrokken, verleid, onverbiddelijk weggevoerd!

Waarheen?

Naar het land van Sinear! Daar was Babel's toren het ideaal der goddelooze mensen. Het land van Sinear is dan ook Babel, de wereld, de macht van het Beest, de Antichrist!

Daarheen is de trek!

De goddelooze Israelieten, wier gedaante is de vrouw in de efa, de vrome dieven en liefhebbers der wereld, verliezen hoe langer zoo meer de gedaante der godzaligheid, keeren zich naar Babel, worden daar met open armen ontvangen, vestigen zich daar metterwoon. . . .

De schijnkerk wordt valsche kerk, de valsche kerk Antichrist. . . .

Totdat de vliegende vloek over haar voleindigd is!

In de eeuwige scheiding!

H. H.

Editorials

Doet Ook Een Cent In 't Zakje

Ik bedoel Ds. Persenaire in The Banner van 23 Aug. l.l.

Men kan natuurlijk op alle keffende hondjes geen acht geven, en aan alle kleinigheden gaan aandacht wijden. Maar ik vestig de aandacht op hetgeen ik in bovengenoemd nummer van de Banner las, alleen omdat het een treffend staaltje is van pure napraterij zonder zelf kennis van zaken te hebben, waaraan ook de dominees in de Christelijke Gereformeerde Kerken niet schromen mee te doen.

De heer Persenaire schrijft in het bewuste artikel over inductieve bijbel-studie. Eer we kunnen spreken van eenig fundamenteel beginsel der waarheid of eenig dogma kunnen vaststellen, zoo schrijft hij, moeten we heel de Schrift opnieuw uitleggen ("exegete the Word of God anew"), om dan eerst onze beginselen en dogmatische stellingen daaruit af te leiden. We mogen het niet andersom doen. We mogen niet eerst enkele grondbeginselen vaststellen, die in het Woord van God gevonden worden naar onze meening, om daaruit dan maar allerlei gevolgtrekkingen te maken en op grond ervan heele systemen te bouwen. Want, zoo schrijft die "leeraar in Israel" al verder, dan loopen we groot gevaar, dat we met onze gebrekkige menselijke logica trachten vast te stellen, wat de bijbel eigenlijk behoort te leeren, inplaats van ons te laten onderwijzen in hetgeen hij werkelijk leert.

De lezer begrijpt wel, dat de heer Persenaire hier in eenigszins andere bewoordingen het oude en beproefde beginsel herhaalt, dat de dogmatiek niet over de exegese mag heerschen.

En nu meent de schrijver verder, dat hij in dit verband ons heel gepast kan gebruiken als een voorbeeld van degenen, die deze verkeerde methode van de dogmatiek over de exegese te laten heerschen wel volgen. Er zijn immers mensen ("onze broeders", schrijft de heer P.), die ontkennen, dat het aanbod van genade aan alle menschen moet gebracht worden ("that the offer of salvation should be brought to all men"). Hoe komen die "brethren" daar nu toch bij? Wel, ziet ge, dat zit eigenlijk zoo, beweert de heer P.: "Our brethren" gaan uit van dit beginsel, dat God slechts de uitverkorenen wil zaligen. En dan leiden "our brethren" daaruit af: 1. Dat God dus niet kan bedoelen, dat de niet-uitverkorenen zalig worden. 2. Dat, waar God hen niet bedoelt te redden, het ondenkbaar is (en let er op, waarschuwt de heer P. hoe "our brethren" altijd dat woord "ondenkbaar" gebruiken), dat Hij het aanbod van zaligheid tot hen wil gebracht hebben. 3. Waaruit dan alweer verder volgt, dat ook de prediker

nooit zeggen mag, dat het aanbod van zaligheid tot alle menschen zonder onderscheid komt.

Zoo filosofheert de heer P. er maar op los over "our brethren".

Hij schijnt de meening toegedaan te zijn, dat hij wel met ons mag doen, wat we niet, volgens hem, met den Bijbel mogen doen: hem iets aanwrijven.

Neen, we mogen niet iets aan de Schrift opdringen, om zelf vast te stellen, wat de Schrift eigenlijk behoort te leeren, om dan verder allerlei gevolgtrekkingen daaruit te maken. Daar ben ik het volkomen mee eens. En als de heer P. zijn Bijbel goed verstond, dan had hij ook geweten, dat hij ook anderen maar niet iets mag toedichten en, zonder hen zelf te vragen en te laten spreken, mag vaststellen, wat die anderen leeren.

Maar dat schijnt zoo de gewoonte te worden onder de leeraren in de Christelijke Gereformeerde Kerken, vooral als het over ons gaat.

De een praat den ander maar wat na.

Zoo doet het ook de heer Persenaire in bovengenoemd artikel.

We zullen hem niet "weerleggen".

Er is hier niets te weerleggen. De zaak met den heer P. staat hopeloos. Als men in 1940, zestien jaren na 1924, na alles ook, wat over die zaak door ons werd geschreven in ons blad, in boek en brochure, óók na de bekende Pantlind conferentie, de dingen nog zoo door een kan warren en scheef trekken en verkeerd voorstellen, dan is elke poging tot weerlegging boter aan de galg gesmeerd.

Van tweeën één moet wel waar zijn in dit geval.

Of de heer Persenaire heeft wel zijn uiterste best gedaan, om uit onze geschriften gewaar te worden, wat en hoe wij eigenlijk leeren, maar hij is te dom om de dingen goed te begrijpen. En dan zou eene weerlegging ook niet baten.

Of hij praat anderen (Zwier b.v.) maar wat na, zonder zich er om te bekommeren of hij ons recht voorstelt of niet. En dan is hij geen weerlegging waard.

Eén ding is zeker: in bovengenoemd artikel geeft de heer P. eene leugenachtige voorstelling van onze beschouwing en methode.

En we dagen hem uit, om met de stukken te bewijzen, dat hij de waarheid schreef.

H. H.

NOTICE

Owing to the continual financial shortage the 1st division of the R.F.P.A. has decided at its annual meeting to raise the subscription fee of the Standard Bearer to its former price of \$2.50.

The Publication Comm. of the R. F. P. A.

Zelfs In Dien Lompen Vorm

VII.

Deze keer nemen we drie der door den heer Stuur-sma opgeteekende en door Ds. Zwier als vertrouwbare getuigenissen door gegevene praatjes tegelijk.

Ze zijn nauw aan elkaar verwant.

Ze gelijken op elkaar als drie druppeltjes water.

Ze hebben alle drie dit gemeen, dat ze iets zeggen van "de wereld". Hier volgen ze:

1. Al wat we de wereld moeten prediken, is dit, dat Jezus zal wederkomen, om over hen te richten.

2. Laat de wereld naar de hel gaan, daar behoeven wij ons niet mede te bemoeien.

3. Al wat we de wereld moeten aanzeggen, is, dat zij zichzelf schatten des toorns vergadert tegen den dag des oordeels.

Nu zal ieder de mogelijkheid wel willen toestemmen, dat de opteekenaar, toen hij twee jaren of langer, nadat deze uitdrukkingen moeten gebezigd zijn in predika-tiën, in een niet al te welwillende stemming bovenstaande opteekende, de dingen een beetje heeft aan-gedikt. Zelfs de opteekenaar zou er niet voor willen instaan, dunkt mij, dat deze dingen letterlijk alzoo zijn gezegd. Zoo zal de mogelijkheid bestaan, dat het wordeke "al" in de uitdrukkingen 1 en 3 niet werd gebezigd. Zelfs is dit eenigszins waarschijnlijk, tenzij we aan dat woordje een rekbare beteekenis geven. Want immers, in uitdrukking 1 wordt gezegd, dat al, wat de wereld moeten prediken, is, dat Jezus zal wederkomen, om over haar te richten. Maar in 3 hooren we dat al, wat wij de wereld moeten aanzeggen is, dat ze zich schatten des toorns vergadert, dat is dus nog wat meer dan in 1 werd beweerd. En in 2 krijgen we den indruk, dat we de wereld maar naar de hel moeten laten gaan, zonder ons met haar te bemoeien, iets, dat zou inhouden, dat we haar in het geheel niets hebben te zeggen. Nemen we dus die drie uitdrukkingen te-zamen en dan letterlijk, zooals ze daar staan, dan wordt het ons eigenlijk niet duidelijk, wat wel onze houding dient te zijn tegenover de wereld. We zullen dus wel mogen veronderstellen, dat de opteekenaar niet al te onfeilbaar werd geleid, toen hij deze dingen neer-pende.

Nu dienen we wel voor de aandacht te houden, dat het hier gaat over *de wereld*, en dat het daarom een groot verschil maakt in de beoordeeling dezer uitdrukkingen, hoe men tegenover "de wereld" staat. Ds. Zwier leest deze gezegden met andere oogen dan ik; en ook de opteekenaar hoorde haar met andere ooren, toen hij nog twee honderd percent Protestantsch Gere-formeerd was, dan toen hij later onze kerken om de een of andere reden verliet. Ik kan mij best voorstellen, dat hij ze in die eerste periode toejuichte en ze met

hart en ziel verdedigde, of schoon hij ze later aan Ds. Zwier zond als enkele exemplaren van grove dwaling. Dat is maar een kwestie van houding, van oogpunt, van den bril, waardoor men de dingen beziet. Beziet men ze door den gekleurden bril van de gemeene gratie theorie, dan geven ze aanstoot en zijn ze ons een ergernis, en dan aarzelen we niet om ze het lezend pu-bliek voor te leggen als blijken van verregaande af-dwaling. Want immers, dan is die "wereld", waarover het hier gaat, voorwerp van Gods groote liefde en goedertierenheid en genade; dan hebben wij die "we-reld" ook lief, zooals God haar liefheeft, en meenen we naar het voorbeeld Gods te wandelen, wanneer we voor die "wereld" in de bres springen. Bovendien meenen we dan, dat God die "wereld" welmeenend Zijne zaligmakende genade aanbiedt, dat Hij haar ern-stiglijk door de prediking des Evangelies zoekt te redden, te bekeeren. Ook beschouwen we dan die wereld, als staande en zich ontwikkelende onder den invloed van zekere goede werkingen des Heiligen Geestes, haar eenigszins verbeterende en de zondewer-king in haar stuitende, zoodat ze nog veel goeds kan doen en althans een goed wereldleven kan leven. En dan, ja, is het begrijpelijk, dat we een lans breken voor die "wereld", wanneer ten haren opzichte zulke uitdrukkingen worden gebezigd, als we boven weer-gaven. Van die, door den bril der gemeene gratie be-ziene, voorwerp van Gods goedertierenheid zijnde, veel goed doende wereld, mogen we zulke dingen niet zeg-gen. Tegenover haar mogen we de houding niet aan-nemen, die in die uitdrukkingen tot openbaring komt.

Maar heel anders wordt onze houding, wanneer we nu diezelfde uitdrukkingen lezen door den niet gekleur-den bril van Gods eigen Woord. Dan toch wordt uwe houding gansch anders. Dan ziet ge de "wereld", de goddelooze wereld, want hierover gaat het blijkbaar, in een geheel ander licht. Dan is ze niet het voorwerp van Gods gunst en genade, maar van Zijn grooten toorn en verbolgenheid. Dan zien we haar niet als vervuld met goede werken, maar als liggende in het booze, ver-vuld met ongerechtigheid. Dan zoeken we niet haar vriendschap, maar staan we tegenover haar. En dan stooten we ons niet aan uitdrukkingen, die de wereld veroordeelen, ook zelfs niet, wanneer ze, wat den vorm betreft eenigszins lomp en grof zijn uitgevallen. Want we hebben dan die wereld met hare begeerlijk-heden niet lief, en we springen voor haar niet in de bres. Het is dus maar een kwestie van houding en oog-punt. Het hangt er maar van af, hoe en met welke ooren we hooren. Ds. Zwier, met gemeene gratie ooren hoorende, is diep verontwaardigd en geërgerd, als men als in bovenstaande uitdrukkingen de wereld ergernis geeft; ondergeteekende gevoelt van die verontwaar-diging niets, en beluistert in die uitdrukkingen in den grond der zaak de toon van Gods eigen Woord.

Nu zouden we over verschillende teksten kunnen preeken, om aan te toonen, dat bovenstaande uitdruk-

kingen, mits in het rechte verband gelaten, geen Christenmensch aanstoot mogen geven. We willen ons echter beperken tot enkelen, zooals:

I Joh. 2:15: Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zoo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem.

I Joh. 5:19: Wij weten, dat wij uit God zijn, en dat de geheele wereld ligt in het booze.

Joh 17:9: Ik bid niet voor de wereld.

Jak. 4:4: Weet gij niet, dat de vriendschap der wereld, eene vijandschap Gods is? Zoo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van Gods gesteld.

Matth. 15:13, 14: Maar Hij, antwoordende, zeide: Alle plant, die Mijn hemelsche Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden. Laat hen varen.

Openb. 22:11: Die onrecht doet, dat hij nog onrecht doet; en die vuil is, dat hij nog vuil worde.

En ik zou hierover kunnen preeken als volgt:

“Ge merkt, mijne hoorders, dat het in al de teksten, die ik u voorlas, gaat over ‘de wereld’, hetzij ze met name wordt genoemd, of ook indirekt wordt aangeduid. Die wereld mogen we niet liefhebben en kunnen we niet liefhebben, als de liefde des Vaders in ons is. Alleen hij, in wien de liefde des Vaders niet is, heeft die wereld lief. De vriendschap dier wereld is wezenlijk eene vijandschap Gods, en wie die vriendschap zoekt en ontvangt, wordt een vijand Gods gesteld. De Heiland bidt niet voor die wereld. Heel die wereld ligt in het booze, d.w.z. het booze is in de sfeer, waarin ze verkeert en haar element heeft. In die wereld zijn geen planten, die de hemelsche Vader geplant heeft: ze moeten alle uitgeroeid worden, en wij worden vermaand om ze te laten varen. Van hen, die van die wereld zijn, wordt ons gezegd, dat ze tot den dag van Christus slechts kunnen voortgaan onrecht te doen, en steeds meer vuil worden.

“De vraag is dus allereerst, wat er wel bedoeld mag zijn in de Heilige Schrift met deze ‘wereld’. Ge weet, dat ge maar geen teksten, waarin het woord wereld voorkomt, op den klank af kunt aanhalen, alsof het altijd dezelfde beteekenis zou hebben. Dit is niet het geval. Ge gevoelt aanstonds, dat het woord een geheel andere beteekenis heeft in Joh. 3:16, dan in I Joh. 2:15. Immers lezen we in den eerstgenoemden tekst, dat God de wereld liefheeft, terwijl we in laatstgenoemde plaats vermaand worden om de wereld niet lief te hebben. Zoo verstaat ge ook, dat het woord, zooals het voorkomt in Joh. 17:9, een andere beduidenis heeft, dan zooals het gebezigd is in Mark. 16:15, of ook in II Cor. 5:19, en in I Joh. 2:2. In het eerste geval hebben we het te doen met eene wereld, waarvoor Christus Zelf weigert te bidden; in het tweede geval worden de apostelen heel de wereld ingezonden, om het Evangelie te prediken; in het derde geval hebben we

het te doen met eene wereld, die met God verzoend is; en in het vierde geval met eene wereld, waarvoor Christus gestorven is, en voor welke Hij eene verzoening is. Dit toont wel, dat we voorzichtig moeten zijn, wanneer we het hebben over de wereld, zooals ze in de Schrift wordt genoemd. Wel ligt hetzelfde grondbegrip ten grondslag aan de verschillende gevallen, waarin het woord voorkomt, maar toch krijgt het telkens een andere wending en bij-beteekenis. Ge kunt maar niet zeggen, als ge het woord “wereld” in de Schrift ontmoet, dat het “alle menschen”, of “alle volken”, of ook “alle uitverkorenen”, of “heel de schepping” beteekent. Soms ziet het woord meer bepaald op de werken Gods, zooals God ze liefheeft; soms op menschen, volken, verkoren menschen, verworpen menschen; soms op hetgeen goddelooze menschen in verband met de aardsche schepping doen en maken.

“Nu is het voor ons doel thans niet noodig om in bijzonderheden na te gaan, hoe het woord “wereld” al deze verschillende beteekenissen in de Heilige Schrift heeft. Als we maar zien, dat het een groot verschil maakt, of we het woord in den éénen dan wel in den anderen zin gebruiken. En als het ook maar duidelijk is, dat in de tekstwoorden, die we u voorlazen het woord “wereld” in een bepaalden zin voorkomt. Het beteekent in al die teksten zeker niet “het geheel van de werken van Gods handen”, zooals God die straks voltooit en verheerlijkt in den dag van Christus, want die wereld heeft God lief, voor die wereld bidt Christus juist wel, en die wereld moeten wij ook liefhebben. En in onze tekstwoorden wordt een wereld genoemd, voor welke Jezus niet wil bidden, en die wij niet mogen liefhebben. Om dezelfde redenen is het ook niet “de wereld der volken”, of “de wereld, die God met Zichzelven heeft verzoend”. Van de wereld, die in onze tekstwoorden genoemd wordt, mogen we zeggen, dat ze is de door God verworpen wereld, de van God afgevallen wereld, die beheerscht wordt door het beginsel der zonde; de zich in de zonde ontwikkelende wereld, najagende de lust des vleesches, de lust der oogen, de grootheid des levens; de wereld, zooals ze veroordeeld is en beslist voorbijgaat met hare begeerlijkheid. Ze is het geheel der verworpen, goddelooze menschen, zooals ze zich in en met de dingen der aardsche schepping ontwikkelen, tezamen met al, wat er door het doen en werken dier goddelooze menschen in den tijd tot stand komt, zooals de goddelooze en ijdele filosofie, de zondige cultuur en allerlei scheppingen van de lust des vleesches. Dat ze de verworpen wereld is, is duidelijk uit hetgeen de Heiland zegt in Joh. 17:9. Hij zegt immers niet slechts, dat Hij niet voor de wereld bidt, maar ook, dat Hij wel bidt voor degenen, die Hem de Vader heeft gegeven. De laatsten zijn de verkorenen, en zij worden genoemd in direkte tegenstelling met “de wereld”: Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uwe. De wereld is hier dus de niet-verkorene of verworpene

wereld. Dat het hier de wereld is, die door het beginsel, "de wet der zonde en des doods", wordt beheerscht, is duidelijk uit I Joh. 5:19, waar ons geleerd wordt, dat de wereld ligt in het booze. Dat booze is haar sfeer, waarin ze zich beweegt in ethischen zin. Van het beginsel der boosheid gaat ze uit, door dat beginsel wordt ze gedreven, en in het booze vindt ze haar element, zooals een visch zijn element vindt in het water en een vogel in de lucht. En dat ze de wereld is, zooals ze uit dat beginsel der boosheid zich in de zonde ontwikkelt, is duidelijk uit den tekst in I Joh. 2:15-17. Al, wat in die wereld is, is de lust des vleesches en de lust der oogen en de grootheid des levens. Uit het beginsel der zonde schept ze zich met de aardsche dingen ook een wereld vol lust, waarin ze kan "genieten" en hare lusten botvieren. Ge ziet die wereld niet alleen in kroeg en borddeel, in muziek en dans, in het jagen naar geld en genot, maar ook in geleerde professoren en God-ontkennende filosofen en moderne predikanten, zoowel als in allerlei stelsels, Naziïsme, Fascisme, Communisme en in de gruwelen van den tegenwoordigen oorlog. Dat is "de wereld", waarvan mijne tekstwoorden spreken.

"Nu komt de vraag op: wat dient volgens de Schrift onze houding te zijn tegenover die wereld? En hebben we haar ook iets te zeggen? Hebben we ten opzichte van haar ook eene taak? Vele menschen meenen, dat het de roeping van Gods volk is, om die "wereld" zoo veel mogelijk te verbeteren, en om haar zoo weinig mogelijk te ergeren. We moeten ons niet overal afkeerig van houden. We zijn wel niet van die wereld, maar we zijn er toch in, en hoe beter we die wereld kunnen maken, hie liever. We zijn er niet klaar mee, om te zeggen, dat bioscoop en schouwburg niet deugen en in het booze liggen; laat ons ze verbeteren. Laat ons er aan meedoen, en ze door onzen invloed zoo goed mogelijk maken. En laat ons ook niet altijd de menschen dier wereld ergeren door nadruk te leggen op de waarheid. Er is immers ook nog veel goeds in de wereld, veel nobels, veel, dat aantrekt. Zoo is eigenlijk de houding der gemeene gratie mannen. Ze willen Athene verbeteren door haar aan Jeruzalem te huwen. Tegenover die dwaasheid nu herinneren we aan het woord des Heilands: Laat ze varen. Het evangelie ergerde de Farizeëen. En de discipelen vonden dat toch wel een beetje erg. Men kon toch ook wel een beetje voorzichtig zijn met dat evangelie, zoodat het niet der wereld een *skandalon*, een ergernis was! Maar wat zegt de Heiland? "Als gij de waarheid maar spreekt, dan behoeft ge u om "de wereld" niet te bekommeren. Er is geen gevaar, dat de planten, die Mijn hemelsche Vader plant, verdorven zullen worden, maar a'le andere plant zal zeker uitgeroeid worden. Daar is geen helpen aan. Laat ze varen!" Het geldt van die wereld, de wereld, waarvoor Christus niet bidt, de verworpen wereld, de in het booze liggende wereld, de zich in de zonde ontwikkelende wereld: "wie vuil is, dat hij nog vuil worde". Daar is geen helpen aan. Die wereld

gaat zeker naar de hel. En om het nu eens heel grof te zeggen tegenover degenen, die altijd maar praten over onze roeping om met die wereld mee te werken tot hare verbetering: "*laat de wereld naar de hel gaan, daar behoeven wij ons niet mede te bemoeien*". Die wereld haat God, voor die wereld bidt Christus niet, die wereld mogen wij niet liefhebben.

"Maar ge zegt misschien, dat we toch de roeping hebben, om in en aan die wereld het evangelie te verkondigen. Zeker, we moeten in de wereld het evangelie verkondigen aan alle creaturen. De Heiland zegt het immers: Gaat heen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Er is niemand, die dit ontkent. Maar dan spreekt ge over een geheel andere wereld, dan die, welke genoemd wordt in het woord van onzen tekst. Dan hebt ge het niet over de wereld, die door God verworpen is, voor welke Christus weigert te bidden, die als zoodanig onder het oordeel ligt en zeker verloren gaat, de goddelooze wereld *qua talis*, maar over de wereld van alle volkeren, in onderscheiding van Israel als natie, waarin God Zijn uitverkorenen heeft, en waaruit Hij Zijne uitverkorene Kerk wil vergaderen. Dat is heel iets anders dan te spreken over de wereld, zooals ze onze tekstwoorden is bedoeld. In en aan die wereld der volkeren moet het evangelie worden gepredikt zonder onderscheid. Daar is geen dispuut over. Maar in onze tekstwoorden gaat het over een geheel andere wereld, eene wereld, die zeker verloren gaat.

"Dit wil nog niet zeggen, dat we tegenover ook die wereld hoegenaamd geen roeping hebben, en dat we haar niets hebben te zeggen. Dat hebben we zeker. Maar we hebben haar niet te zeggen, zooals Ds. Zwier dat wil, dat ze als zoodanig voorwerp is van Gods goedertierenheid, dat ze nog zoo kwaad niet is, dat ze nog heel wat goeds doet, en dat wij haar wel zullen mede helpen in het opknappen "der wereld". Wie dat zegt tot die wereld, bedriegt haar en spreekt de waarheid niet. Neen, *die* wereld, die goddelooze, van God verwerpene, antichristelijke wereld verkondigen wij, dat Jezus ten oordeel komt, om alsdan te openbaren, dat onze zaak Zijn zaak, en dat Zijn zaak de zaak is des levenden Gods! We verkondigen die wereld, dat ze reeds geoordeeld is en straks, in den dag van het rechtvaardig oordeel Gods, ook het oordeel der verdoemenis zal ontvangen. In dien zin en voor die wereld is het waar, dat Christus tot een oordeel in de wereld is gekomen, en dat Hij nogmaals tot een oordeel dier wereld zal geopenbaard worden. Dat is het eenigste, dat die wereld kan verwachten, en dat wij die wereld mogen verkondigen. *Al, wat wij die wereld moeten prediken, is dit, dat Jezus wederkomen zal om over hen te richten*, en we moeten het haar altijd weer aanzeggen, *dat zij zichzelf schatten des toorns vergadert tegen den dag des oordeels*. Dan zal de wereld ons zeker haten. Dan wordt het evangelie zeker geen zoet praatje, maar een skandalon, een ergernis. Maar, als dan de wereld,

wier beginsel vijandschap Gods is, ons haat, laat ons dan wel verstaan, dat zij onzen Heiland eerst heeft gehaat. De dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. En heb goeden moed, als gij dan in de wereld verdrukking moet lijden, want *die* wereld heeft Christus overwonnen”.

Nu mag Ds. Zwier zich met heel die wereld aan zulk een prediking ergeren, en zijne lezers mogen de handen ineen slaan van verontwaardiging over zulke taal; maar zoo is de waarheid.

En wee hem, die het anders zegt!

H. H.

Uit Nederland

We ontvingen van een familielid een brief uit Nederland, die een antwoord is op een brief van ons. Dit is de eerste maal, dat we bewijs hadden, dat ook onze brieven hunne bestemming in het oude vaderland bereikten. We hadden onzen brief per luchtpost den derden Aug. van hier verzonden, en uit het ontvangen antwoord kunnen we opmaken, dat hij ongeveer op 10 Sept. moet zijn bezorgd. Dat is dus vijf weken, wel een lange tijd om onderweg te zijn, vooral voor een brief, die per luchtpost wordt verzonden. Maar er is toch correspondentie mogelijk, althans voor het tegenwoordige. En dat is al heel wat voor wie nog familie in het oude Vaderland heeft.

Ik zal den langen brief hier niet in zijn geheel weergeven, daar sommige merkwaardigheden, die daarin worden verhaald, hier reeds eerder werden vermeld. Slechts enkele grepen doen we.

De schrijver laat ons weten, dat het wel der moeite waard zou zijn, om te verhalen, hoeveel ze gedurende den tijd, dat er in Nederland en met name in Rotterdam gevochten is, hebben doorgemaakt, doch dat dit niet de censuur zou kunnen passeeren. En er is ook nog veel te vertellen over hetgeen ze nog dagelijks ervaren:

“nu wij nog steeds in bezet gebied verkeer en dus ook oorlogsgebied zijn, op een plek, die voor beide strijdende groepen van groot belang is. Elken nacht daveren over onze hoofden de vliegtuigen en hooren wij het zware afweergeschut, dat niet ver van ons af staat. Wij gaan dan veiligheidshalve vaak van onze slaapkamers naar de woonkamer, want het is niet ongevaarlijk, als de stukken van de granaten, die hoog in de lucht uit elkander barsten, neerkomen. Zijn het groote stukken, dan komen zij wel eens door de daken heen. Dat is ons nog niet overkomen, maar wel hooren

wij vaak de stukjes op straat en in de tuinen en op ons dak neervallen. Wat de bommen betreft we zijn van den veertienden Mei zulk een zwaar en aanhoudend bombardement gewend, dat we ons niet zooveel meer aantrekken van de weinige op vrij grooten afstand vallende Engelsche bommen. Alleen één keer hebben we op een nacht in ernstig gevaar verkeerd. Toen zijn er een aantal zware bommen uit een vliegtuig gegooid, toen dat vlak boven ons huis was. Ik stond voor het raam te kijken, toen het vliegtuig overkwam en hoorde toen plotseling de huilende projectielen vallen. Dan sta je even angst uit, wetende, dat het elk oogenblik op je neer kan donderen, maar gelukkig vielen ze een paar honderd meter verder in een weiland, vlak achter de huizen van dien z.g. Achterweg, dien H. zich mischien nog wel herinnert, dat pad met boerderijen, waar wij op kijken. Drie personen, die vanwege het gevaar in een klein hutje zijn gaan slapen, zijn er bij gedood”.

Hoe de Duitschers overigens bij dat beruchte bombardement van Rotterdam, nadat de stad zich reeds had overgegeven, hebben huis gehouden, kan men opmaken uit de volgende beschrijving van de opruiming, die men aldaar heeft gehouden sedert den veertienden Mei:

“Rotterdam is intusschen al zoowat van puin gezuiverd. Daar waren maanden werk voor noodig. Men heeft het puin gedeeltelijk gebruikt, om de Schie te dempen, en is nu bezig de Kolk, het water van den Steiger naar Plan C, dicht te gooien. Maar dat is maar een kleinigheidje, want buiten de stad heeft men van den overvloed groote hoopen aangelegd. Eén ervan strekt zich uit ongeveer van den Binnenweg naar de Westzeedijk, nabij de Parkhaven, en is ongeveer twee verdiepingen hoog en een paar honderd meter naar schatting breed”.

Juist hoever het van den Binnenweg naar Westzeedijk is, weet ik niet, maar in elk geval een aardige afstand. En als men zich dan voorstelt, dat deze puinhoop twee honderd meter, dat is, ongeveer zes honderd vijftig voet breed is, en twee verdiepingen hoog, en dat dit bovendien nog maar één der puinhoopen is, terwijl die puinhoopen aangelegd zijn van “den overvloed”, nadat de Schie en de Kolk reeds met puin zijn gedempt, dan kan men zich voorstellen, hoe groot de verwoesting is, die door dat ééne bombardement werd aangericht. Men vraagt zich bij het lezen hiervan soms af, hoe het er wel in Londen moet uitzien, dat al zooveel bombardementen heeft moeten doorstaan. Men vergete hierbij echter niet, dat Rotterdam destijds weerloos was. Ook het afweergeschut was reeds uit de stad verwijderd. Dit is in Londen natuurlijk niet het geval. Maar ook, als we dit in aanmerking nemen, moet de verwoesting wel vreeselijk zijn. Wie eenigszins bekend is met de ligging van Rotterdam, kan ook uit het volgende zien, dat er van binnenstad feitelijk niets is overgebleven:

“De stad wordt nu ook aardig vlak. Jullie kunt je er misschien eenig denkbeeld van vormen, a's ik zeg, dat toen ik verledenweek Zaterdag op het (ook verbrande) station D.P. in een trein zat te wachten op vertrek, ik den molen op het Oostplein, dat is aan het eind van den Goudschesingel, in zijn volle lengte zag staan. Alles daartusschen is met den grond gelijk. Zoo zie je b.v. ook midden uit de Jonker Fransstraat, die halverwege verdwenen is, in wijden omtrek over de Hoogstraat en de oude binnenhavens heen naar de Boompjes, waar ook geen huis meer staat. De groote kerk met toren is een karkas, waarvan de natuursteen overal door de hitte afgebarsten is, zoodat het roode metselwerk er door heen komt kijken”. . . .

Uit den brief blijkt verder, dat men in Nederland nog a'tijd verwacht dat ze hun vrijheid terug zullen krijgen. Althans zoo laat de schrijver zich uit, schoon men natuurlijk wel iets door de regels heen moet lezen, en voor de aandacht houden, dat zulk een brief geschreven werd met den censor gedurig in de gedachten. Men schijnt intusschen druk bezig te zijn van Duitsche zijde om thans reeds het Duitsche, dat is, het Nationaal Socialistische systeem in het maatschappelijk leven van Nederland in te voeren, en ook zooveel mogelijk Nationaal Socialisten in hooge plaatsen te stellen. Dit was natuurlijk wel te verwachten en is geheel in overeenstemming met de idee en het streven van het Naziïsme. Volgens de filosofie toch van het Nationaal Socialisme is er eene algemeene idee van “den Staat”, en zijn alle staten in Europa meer of minder welgeslaagde pogingen om die staatsidee te belichamen. Het ligt wel in den aard der zaak, dat volgens de Duitschers de Nationaal Socialistische belichaming van die idee de beste is, en dat men daarom niet kan rusten, eer die idee overal in Europa hare belichaming heeft gevonden. Wat dit beteekent, weten we wel. De Nazi idee van den staat is die van het totalitarianisme. De staat is oppermachtig, niet slechts op haar eigen gebied, maar ook over alle andere gebieden. Van “sovereiniteit in eigen kring” is dan geen sprake meer. Alles is aan den staat onderworpen, huisgezin, opvoeding, school, arbeid, industrie, handel en nijverheid, en ook de Kerk. Met persoonlijke vrijheid is het dan ook volstrekt gedaan. Voor vrijheid van opvoeding en onderwijs, en ook voor vrijheid van godsdienst, is er onder zulk een bewind geen plaats. En als men zich daarbij ook nog voorstelt, dat aan het hoofd van de belichaming van deze nationaal-socialistische staatsidee een dictator als Hitler staat, begint men te verstaan, dat het Naziïsme metterdaad kan worden beschouwd als de weg-en-plaatsbereider voor den Antichrist. Wie dit alles zich voor den geest roept, begint de vrijheden, die we hier nog mogen genieten, te waardeeren, en zou vuriglijk kunnen begeeren, dat de Heere dezen oorlog zoo bestiere, dat Hit'er en het Nationaal Socialisme er ondergaan. Vergeten we echter niet, dat al deze dingen zeker moeten komen, eer we den Heer uit den hemel

kunnen verwachten. En laat ons goed verstaan, dat Hij zeker de overwinning heeft, wat er ook in de wereld geschiede. Hij komt door al deze dingen. En Hij is ook Hitler's Heer. En laat ons er ons voorts wel voor wachten, om van de Democratische regeeringsvorm heil voor Christus' zaak te verwachten!

Doch om weer op den brief terug te komen, dat de Duitschers werkelijk bezig zijn, om het Naziïsme in Nederland in te voeren, blijkt wel uit het volgende:

“Over de politieke aangelegenheden kan ik natuurlijk niet schrijven. Wel kan ik zeggen, dat de ‘mensen van den nieuwen tijd’ druk bezig zijn ons nog tijdens de bezetting te leeren, wat de nieuwe tijd eigenlijk is. Men is begonnen met de vakbeweging, en heeft voortgezet met o.a. de journalistiek, al mogen de bladen nu nog wel schrijven eenigermate in den geest, waarin zij tevoren schreven. Of die vrijheid nog lang zal duren, weet niemand, vooral niet als men nog niet zoo goed thuis is in den gedachtengang van den nieuwen tijd. (De bedoeling hiervan zal zijn, dat de N.S.B.-ers in Nederland wel meer te weten komen, H.H.). De bezettende macht is bezig—jullie zult dat daar vanzelf ook wel lezen—om op allerlei hooge plaatsen Nationaal-Socialisten te zetten. Dat vinden wij erg jammer, want er blijkt uit, dat men er geen rekening mee houdt, dat de Nationaal-Socialisten maar een zeer kleine en den laatsten tijd zelfs gehate minderheid in ons land vormen. (Ik verwonder mij er over, dat zulke uitlatingen als deze den censor kunnen passeeren! H.H.). Dat kan dus op den duur niet goed gaan, vooral als men den geest van den gemiddelen Nederlander kent. Op den duur zullen wij weer in vrijheid met onze Oosterburen moeten samenwerken, en er is hun dus alles aan gelegen ons niet tegen hen in het harnas te jagen”. . . .

Wie goed leest, en daarbij denkt aan den censor, gevoelt wel, dat de schrijver er zelf aan twijfelt, dat Nederland ooit weer onafhankelijk zal worden, als het aan de Duitschers zal liggen.

Ook schrijft hij nog iets aangaande Dr. Schilder:

“Jullie weet uit een vorig schrijven misschien, dat onze vriend K. S. gevangen zit, om uitlatingen in zijn blad, De Reformatie. Waar het precies om is, weten we niet, maar het is waar, dat hij geen ‘blad voor den mond nam’, al beriep hij zich voor alles, wat hij schreef op officieele uitlatingen van de bezettingsautoriteiten. Het kan evenwel zijn, dat men uit vroegere lectuur van zijn hand iets gehaald heeft, dat hem als schuld is gerekend. Als er ooit een openbare behandeling van zijn zaak zou komen, zouden we er wel iets anders van te weten komen. Intusschen is wel bekend geworden, dat hij bepaald in een kleine cel moet zitten en dat hem slechts weinig is toegestaan. Ik vermeld maar, wat ik er over hoor vertellen. Toen ik de vorige maal over hem schreef, was het, als ik me goed herinner, dat De Reformatie verboden was. Dat is *toen* evenwel een

onwaar bericht geweest. Sindsdien is het *wel* gebeurd en is hij ook gevangen genomen. Het kan al zoowat een maand geleden zijn, dat het gebeurd is."

Deze brief werd den 18den Sept. geschreven. Dus zou Dr. Schilder ongeveer midden Augustus gevangen genomen zijn.

Intusschen ontving ik een later bericht uit Nederland door den heer van Genderen te Passaic, meldende, dat Dr. Schilder in een concentratiekamp te Arnhem is. Deze verschillende berichten zijn niet noodzakelijk met elkaar in strijd. Het is natuurlijk best mogelijk, dat Dr. Schilder eerst in de gevangenis gezet is, maar later naar een concentratiekamp is vervoerd. Indien dit waar zou zijn, zal zijn toestand ook eenigszins verbeterd zijn, iets, waarover we ons allen wel zullen verblijden.

H. H.

About the Perdition of the Weaker Brother

From the Roosevelt Park Men's Society we received the following question:

"How is it to be explained that the weak brother perishes for whom Christ died, according to II Cor. 8:11?"

Peter De Vries, secr.

It must be I Cor. 8:11 (not II Cor.) to which the brother refers in his question. We read there: And through thy knowledge shall the weak brother perish, for whom Christ died?

The difficulty confronting the Roosevelt Park Men's Society is evident, especially if we consider the thought of the text as it is expressed in the question of their secretary. In that question it is positively expressed that the weak brother perishes, for whom Christ died. It is clear, therefore, that the society faced this problem: how can anyone perish for whom Christ died? Or, rather, the society, realizing that one for whom Christ died, cannot perish, stood before the question: what else can be the meaning of the text?

To answer this question, we must bear in mind that the apostle does not directly state that the weaker brother perishes, for whom Christ died, but that he appeals to the conscience of the stronger brother, who has clearer knowledge and a freer conscience than the weaker brother, and that he asks this question entirely from the viewpoint of that stronger brother. Let us investigate this matter just a little more in detail.

The apostle in I Cor. 8 is writing about an *adia-*

phoron, a matter that is in itself indifferent from an ethical viewpoint, that one may do or not do without becoming guilty of committing a sin, and may also do or not do and commit sin in the doing or not doing. It depends entirely on the subjective state of the mind and heart of the one that does or refrains from doing such a thing. The question concerns the eating of meat that is offered to idols. Now, we know that an idol is nothing in the world, and that it cannot possibly be a sin to eat meat, just because it is sacrificed to idols. Meat does not commend us to God at all, "for neither, if we eat, are we the better; neither, if we eat not, are we the worse".

But the apostle makes a distinction here between the stronger and the weaker brother. The stronger brother is he, who has this knowledge, that it cannot possibly be sinful to eat meat, just because it is sacrificed to idols. The result is that his conscience is free when he eats. He says to himself: "I am wholly in harmony with the will of the Lord and do not violate His precepts, when I eat this meat". He, therefore, eats without sinning for his own conscience. However, says the apostle, not all have this knowledge. There is also the weaker brother. And he, "with the conscience of the idol" eats that same meat as a thing sacrificed to idols. And his "conscience being weak is defiled." Now, that weak brother may see the strong brother eat, say in public. What is the result, perhaps? He may be ashamed of his own attitude, and just for his own sake also eat of that meat, while his conscience tells him all the time, that he sins against the Lord by so doing. In such a case he very really sins, for he says to himself: "It is sin against my Lord to eat, but I am ashamed to confess Him here in public; hence, I rather deny the Lord than appear silly in the eyes of others".

Well, in such a case the stronger brother must refrain from eating meat, in order not to put a stumbling-block in the way of his weaker brother. If he eats, nevertheless, knowing that he will cause the weaker brother to stumble, he thereby leads that weaker brother in the way of perdition. *As far as he is concerned*, he will let the brother, for whom Christ died, perish. And this is the meaning of the question. The apostle does not say that the weaker brother shall perish, for whom Christ died. Of course not! That is forever impossible. But he asks the stronger brother a pertinent question, which we may now paraphrase as follows: "Shall, as far as it is in your power, as far as your attitude is the cause of it, through your greater knowledge, that weaker brother perish? Do you dare to assume the attitude that you care not whether that weaker brother stumbles and perishes, while Christ died to save him? Will you not give up meat, that your brother sin not, while Christ gave up His life that he perish not?"

H. H.

Ingezonden

Uit Redlands, Calif., ontving ik het volgende schrijven met verzoek om het in ons blad op te nemen. Hoewel ik het te laat ontving om in het No. van I Nov. geplaatst te worden, zal ik mijn best doen, om het nog opgenomen te krijgen; anders wordt het allicht te oud.

Het luidt als volgt:

Waarde broeder, Ds. H. Hoeksema:—

—Bij dezen laat ik u weten, dat ik een getrouw lezer van de Standard Bearer ben. Ik schrijf dit in verband met het artikel, dat u schreef in de Standard Bearer van Oct. 15, 1940. U schrijft, dat u er verbaasd over was, dat er zoo weinigen waren in onze kerken, die de S. B. lezen. Maar vooral schijnt u het oog te hebben op de gemeente te Redlands. Ik dacht: is dat noodig? Is dat eerlijk van u, dat u juist Redlands' gemeente moest noemen met name. Dat vond ik juist niet edel. Ook lag er iets in uw schrijven, dat mij zeer deed, en wel dit, dat Redlands' gemeente geestelijk niet rijk kon wezen, omdat sommigen de Standard Bearer niet lezen. Wel broeder, Ds. Hoeksema, ik ben overtuigd, dat uw oordeel wel wat overhaastig is. En volgens uw eigen schrijven zijn er ook in de andere gemeenten, die de S. B. niet lezen, en dat nog wel menschen, die dicht bij Jeruzalem wonen. Maar misschien gaat het met die broeders al net eender als bij ons: wij krijgen zulke beste preeken van onzen dominee, dat de S. B. niet het eenigste voedingsmiddel is, en slechts als bijzaak beschouwd mag worden. Maar dat niet alleen. In Redlands hebben wij een Christelijke School, die ook onderhouden moet worden. Dat kost veel geld en zelfverloochening. Hoewel wij ver van Jeruzalem verwijderd zijn, hebben wij een Christelijke School, en nog wel een Prot. Geref. School. Is dat niet een bewijs van geestelijke groei? In alle bescheidenheid vraag ik: waarom hebben onze Prot. Geref. Kerken in de East hunne eigen scholen niet? Ik kan wel zeggen: zij staan geestelijk niet hoog, want zij allen zijn niet voor Christelijk, Prot. Geref. onderwijs, of kan het soms wezen, dat het teveel geld kost? Ja, de een geeft het geld aan de school, en de ander geeft het aan de S. B. Het is alles tezamen voor het koninkrijk Gods.

Uw broeder in Christus,
Thijs Feenstra.

Antwoord:

Bovenstaande is er een tastbaar voorbeeld van, dat een lezer uit een artikel precies het tegenovergestelde kan halen, van wat een schrijver in zijn onvolmaaktheid er trachtte in te leggen; en dat het bijgevolg ook precies het tegenovergestelde uitwerkt, van hetgeen de schrijver bedoelde te bereiken.

Schrijver bedoelde natuurlijk heelemaal niet om de menschen tegen zich in het harnas te jagen, en om hen te doen zoeken naar redenen, waarom ze zichzelf kunnen rechtvaardigen in het niet lezen van de Standard Bearer. Hij bedoelde, om onze zaak te dienen, en de menschen aan te sporen om dat ook te doen, en terug te keeren tot hun vorige liefde, waar ze in die liefde verkouden. Maar broeder Feenstra zet zich aanstonds scherp en zoekt naar argumenten om het verkoelen te rechtvaardigen: goed voedsel van een beste dominee, de last van een eigen school.

En dat alles vindt zijn aanleiding in dat ééne zinnetje over het gebrek aan lezers in Redlands!

Mag ik broeder Feenstra op het volgende wijzen:

1. Dat het heelemaal verkeerd gezien is, dat ik bepaald Redlands op het oog had. En de broeder had ook heelemaal geen reden, om alzoover verkeerd te lezen. Het eenigste zinnetje, dat in heel het artikel voorkomt over Redlands, is: "Ik heb mij verwonderd, met droefheid verwonderd, toen ik de penningmeester hoorde zeggen, dat slechts zeer weinigen van onze leden in Redlands inteekenen op de S. B." Beslist niet meer. Over *Redlands* geestelijke toestand staat in heel mijn artikel geen letter.

2. Dat het niet waar is, dat ik alleen Redlands noemde. Ik schreef *een heele paragraaf over eigen gemeente*, en dat wel *eer* ik het ééne zinnetje over Redlands schreef. Als de broeder mijn artikel nog eens weer leest, zal hij mij toestemmen, dat ik *eigen gemeente* noem.

3. Dat de broeder ook zelfs het zinnetje over Redlands niet goed las. Want, in de eerste plaats, heb ik het daar niet over de weinige S. B.-lezers in Redlands, maar schrijf ik over hetgeen *de penningmeester* rapporteerde op de bewuste vergadering. En nu staat de zaak zoo, dat de penningmeester *juist Redlands noemde*, de andere gemeenten niet; en dat hij niet zeide, dat sommigen in Redlands de S. B. niet lazen, maar dat er in Redlands maar *zeer weinigen* meer waren, die nog op ons blad inteekenen. Dat, en niet, dat ik bepaald Redlands op het oog had, leidde mij er toe om Redlands te noemen. Als de broeder het zinnetje nog eens weer leest, kan hij het er wel in vinden. In de tweede plaats, en de broeder zal bij herlezing dit ook kunnen zien, lees ik het ergerlijke zinnetje zóó: "*Van Redlands, waarvan ik hooge gedachten heb, en waarvan ik ook zoo gaarne andere dingen zie, had ik dit niet verwacht*". Ik schreef immers van *verwondering*, van verwondering *met droefheid*. Zóó bedoelde ik het; zóó schreef ik ook. En zóó laat ik het zinnetje staan.

4. Dat ik mij er natuurlijk in verblijd, dat Redlands' predikant goede kost opdischt op Zondag. Niemand, die er aan twijfelt. Maar als een argument ter rechtvaardiging van het feit, dat er nog slechts *zeer weinige* lezers zijn in Redlands van de S. B., deugt dit toch heelemaal niet. Onze predikanten, in het gemeen gesproken, leveren allemaal goede kost.

Zelfs tracht de redakteur van de S. B. dit nog te doen, ofschoon hij redakteur is. Zullen we dan de S. B. maar afschaffen? Ik meen zelfs, dat ons blad in de zestien jaren van zijn verschijning er nog wel *iets* mee te doen heeft, dat onze predikanten goede kost leveren op Zondag. Bovendien willen we immers ons blad niet slechts beschouwen uit het oogpunt van de vraag, of wij er ook voedsel uit trekken, maar ook als een propaganda-middel? En heeft het uit dit oogpunt niet veel gedaan? Het spijt mij, dat de broeder schrijft, dat de S. B. slechts als *bijzaak* wordt beschouwd door hem en anderen. *Een andere zaak* dan de prediking is ons blad zeker, maar een *bijzaak* in geen geval, zoodra als we maar verder zien dan ons eigen en lokaal belang.

5. Dat ik mij verblijd, dat Redlands niet alleen een eigen school heeft, maar ook een Prot. Geref. School. Ik wensch wel, dat wij ook zoover waren. Maar een argument voor hetgeen de broeder wil rechtvaardigen, is dit ook al weer niet. De broeder vergeet alweer, dat dit argument, indien het kon gelden (des neen), ook onze andere gemeenten zou gelden. Wij hebben hier wel geen Prot. Geref. School, maar toch wel *eigen* scholen, hoogere en lagere. Hoeveel de school onzen menschen in Redlands meer kost dan onze scholen onzen menschen kosten, weet ik niet. Maar een geldkwestie is het niet. Onze scholen kosten ook geld. Zelfs hebben we destijds eens uitgerekend, dat een eigen Prot. Geref. Hooze School, in het basement van onze kerk begonnen, schier niets meer zou kosten, dan hetgeen het High School onderwijs ons thans kost. Daar komt nog bij, dat, indien wij hier ook eens zulk een historische *aanleiding* tot een Prot. Geref. School kregen, als Redlands gehad heeft, en die immers niet rechtstreeks in verband stond met het Prot. Geref. *begin*sel, de zaak hier ook wel een stoot zou krijgen.

Mag ik ten slotte broeder Feenstra verzoeken, om nu, en dan met nieuwe oogen, mijn artikel nog eens over te lezen, en om dan te doen, wat ik immers onzen menschen vraag te doen, en niet precies het tegenovergestelde?

Wat ik vraag, kan de broeder lezen in de vierde paragraaf van het einde van mijn artikel.

H. H.

NOTICE

All those who have already sent in their Subscription fee of \$2.00 for the year 1940-1941, please forward the additional 50c to R. Schaafsma, 1101 Hazen St., S. E., Grand Rapids, Michigan.

The Board.

Thirsting For God

Psalm 42:1, 2: "To the chief musician Maschil, for the sons of Korah. As the heart panteth after the waterbrooks, so panteth my soul after Thee, o God. My soul thirsteth for God, for the living God: when shall I come and appear before God?"

The Bible, beloved, is full of sharp contrasts. And one of them comes to our mind when we read the super-scription of this most wonderful Psalm. We read that David composed this Psalm for the use of the sons of Korah. Now the name Korah reminds us of that other history where many men and women and children perished. We read in Numbers 16:31-35: "And it came to pass, as he had made an end of speaking all these words, that the ground clave asunder that was under them: and the earth opened her mouth, and swallowed them up, and their houses, and all the men that appertained unto Korah, and all their goods. They, and all that appertained to them, went down alive into the pit, and the earth closed upon them: and they perished from among the congregation. And all Israel that were around about them fled at the cry of them: for they said: Lest the earth swallow us up also. And there came out a fire from the Lord, and consumed the two hundred and fifty men that offered incense".

But we read in Numbers 26:11 that the children of Korah died not. No, indeed, they died not. Of them we read in II Chronicles 20:19 that: they stood up to praise the Lord God of Israel with a loud voice on high.

What a contrast! The father goes to burning hell crying out loud in his anguish and the sons lift up their voice to praise the Lord God of Israel. And they continue their song from generation to generation. For even in the time of David he composes his sweetest Psalms for the sons of Korah to sing.

It will not be doubted that Psalm 42 is the most wondrous Psalm that David ever composed. For David surely is the author, even though it does not say so explicitly. In Psalm 63 we have the same matter and the same language and there we read that David is the composer. Moreover, the very style employed unmistakably points to the sweet singer of Israel.

It is not easy to attempt to write our impressions on this glorious Psalm. In it we listen to the outpouring of a soul that has soared to the highest experience possible on earth: the thirst for God. No higher and more glorious state is possible for the saint on earth. Ah, to thirst for God: what nobility of soul.

It is not easy, but we will try to stammer a few words in explanation of this *hunger and thirst for God*. This last phrase is also the theme. First we will see the significance; then the cause and finally the quenching, of this thirst for God.

You have already noted that we have rich imagery

in our text. David likens his soul to the panting heart.

That hart is pursued by his enemy, the hunter, or the wild beast that would devour her. It is also the weakest member of the species for the feminine gender is employed, perhaps to be fitting symbol of the soul, which also is used in the feminine gender in the Hebrew language.

That hart has perhaps escaped the immediate danger of being caught by its hunter, but now a second and still more dangerous condition develops. Its thirst is tremendous. It can go no farther. It is parched with thirst. It has been scared away from its usual stamping ground where it knew all the eddies and brooks and watering places. It is in strange territory and knows not where to find the cooling streams of water.

Its flanks are heated with the chase and from its throat comes the peculiar cry for water. Travelers tell us that this cry is indeed peculiar to the hart. It is difficult of translation. In the English we have panting, in the Dutch schreeuwen, in the German schreien, in the French snikken.

It is expressive of its utter agony, its longing for cooling streams where it may haply quench its thirst. If water is not speedily forthcoming the blood will dry up and under the most piercing agony this hapless beast will perish and die.

All this, beloved, is used by the Holy Ghost to express the experience of a soul that thirsts for God.

Again I say that it is not easy to testify of this state.

In the image proposed we listen to the hunger for God and that state is portrayed in the most intensive degree. Here is a soul actually crying for God's loving communion. And it is expressed that when God in His communion is not forthcoming such a soul will die. The soul that is speaking tells us that there is nothing it needs, nothing it desires but God and God alone.

O what exalted, spiritual nobility of the soul!

No higher state is possible on earth. How it shames our indifference, our hardness of heart, our smug satisfaction with things here below. How it brings into bold relief, by contrast, our deadness, our dryness and tasteless religion, such as we often find within our heart and mind and soul.

Note that David wants communion with the living God. Also that word *living* is imagery. The panting heart was not thinking and crying for a stagnant pool of water where the green slime gathered for all its inactivity. No, it cries out for the waterbrooks. The words that are employed by the Holy Spirit mean streaming, flowing, cooling streams of living water, where this hart may plunge in and refresh itself inwardly and outwardly.

So also the spiritual counterpart of this living water is no mere confession of God, no dry conception

of God in the intellectual system of dogmas. Neither does David cry for memories of the wonderful past when he walked with Him and talked with Him. No, but he cried for the living God, for living, mystical communion with the Fount of living waters. Where He gives Himself to the thirsting saints so that this yearning soul may gratify all its hunger for love and devotion in the experience of His blessed nearness of love and grace, of life and joy to the full.

Oh, how this Psalm often shames us!

Yes, we have our confession of God and it is well. We also have our exercises which we call religious and there is no one which will call them superfluous. They have their necessary place in our life here below. Neither do we find fault with the system of dogmas that has been gathered through the ages. They fill a place in the scheme of our ecclesiastical subsistence. But, oh where is that longing for God, for the living God. That, beloved, is the heart of religion, worthy of the name. The yearning for the Fount of our life is the earmark of real Christianity.

Oh, do not say that we would lead you to sickly mysticism. If ever anyone hated that cancer it is the writer of these lines. No, but I would that we all had more of that longing for real life, for real joy and religion, namely, the longing for God's communion.

It is the breath of heaven. It is the nearness of the living God. It is the proof that you really live and are not a Christian in name.

Why does the flower turn to the sun? It loves the light. And so the real child of God will know something of this crying for God's communion which David received in a great degree.

And I am sure that this is also the reason why God called him a man after His own heart.

No, we do not champion that sickly mysticism. We will prove that when we consider the quenching of this thirst. There is a sound basis for this cry. And David's longing for God is interpreted in the text: he wants to appear before God. And that means something very definite. As we will see later.

The next question is: what caused this thirst?

And the answer is twofold. Perhaps I may put it this way: there is both a negative and a positive cause for this longing for God. Perhaps it might be better expressed if I call them the immediate and the deepest causes.

Well, the immediate or the negative cause is sin and guilt.

It is very unnatural for a man to be in such a state as we find David. Man is made after the image of God. He was so constructed by the very hand of God that he could drink out of the Fountain of living water from moment to moment. He had communion with God from the very first moment of his creation. That he is now far from God is his own fault. It is because he has sinned and continues in his sin.

For such is the nature of our original sin and also of our actual sin. Because it is a continuous process. That which Adam and Eve did in Paradise we continue to do from day to day, throughout our lives. In wanton disobedience we severed ourselves from God and the inevitable result is that we died of thirst. Man apart from God is in death. And that death continues. It is a process. Dying thou shalt die, said God, and that happened.

Thus every man, having turned away from the living God and not being able anymore to long for His communion, has turned to the world and to sin and to the devil. And drinking of that water, which is like the salt water of the ocean, it has made him more miserable as he continues on his terrible journey.

And the end of that journey is eternal thirst in hell-fire. Think of the rich man.

Now that is the negative or immediate cause for David's thirst. Attend to this, that the angels in heaven do not cry because of thirst. Oh no. They drink incessantly from the Fountain of living water. And are happy and blessed.

All suffering on earth reminds us first of all of our sin. And of our guilt. As we say in Dutch: *Waren er geen zonden, er waren ook geen wonden.*

This Psalm may have been composed by David when he was fleeing from the face of Absalom, his sons. But why did he find himself far away from the multitude that kept holyday? Why did all these calamities come over David? It was the chastising hand of God over him. More about that later.

But there is also a positive cause for all this crying for God's communion. And that positive cause is the love of God.

You see, this man was regenerated. And regeneration means the implanting of the life of Christ through the Spirit of the resurrected Lord.

Through this new birth, the Fountain of living waters gives living water to the living soul. And she is blessed. And the giving of this water is as to its content: the Word of God, the application of that Word by the Spirit of grace; God's communion through these means of grace; the knowledge that all is well: that my sins are forgiven, that I am justified through the holy sacrifice of God's Lamb; the knowledge that I am adopted unto a child of God.

And the result is that I have joy, life, praise, a song, in short, then I taste the well-being of life and all its joy, chief of which is the experience of the love of God!

Now all this beauty of the communion of God is given to me in the way of faith, which is the power of salvation wrought by the Holy Ghost and the Word of God. And I am kept alive by that wonderful faith, that spiritual dynamics, unto the salvation that will be revealed in the day of Christ.

But sometimes the living water from the heavenly

Fountain seems to cease from flowing, and, indeed, it does sometimes run slower and ever slower. The influx of heavenly power and saving grace is not always equally strong and plentiful.

And then the child of God runs dry; then he begins to suffer.

In the depth of his heart he always carries with him the unmistakable knowledge that God's communion is most wonderful. He loves God and never will hate Him. He also knows that he must have that communion if he is to be happy. Therefore when his spiritual life is low, he begins to thirst for God, for the living God.

And when we enquire as to the reason why that influx of living water grows weaker, then I must admit that I do not know the full answer. In fact, there is more than one answer, for the Bible speaks of more than one reason. For instance, we know that Peter was in great thirst for God and his communion from that fateful Thursday evening until the Sabbath morning, when his thirst was quenched by Christ. And the reason here was his wanton sinning against the love of Christ. He denied his Saviour.

But in the case of the thirsting of Job, we know that it was not sin that caused it. It was a matter between the devil and God. Satan was vaunting against the living God and the Lord wanted to show to the devil that he was wholly wrong in supposing that Job served God for the things of the earth.

I might say this, that God sometimes has reasons which He deems right in His wisdom. For instance, He sometimes wants to teach us our dependence upon Him. We sometimes become proud and think that we can save ourselves. Then God withdraws His grace and communion to show us that apart from Him we have no power and strength. So that we may learn to return to Him in meekness and humbleness of spirit and beg for His continued communion.

At any rate, the deepest cause of our thirst is the love of God spread abroad in our hearts. If you have ever tasted that the Lord is good, you will thirst for Him when you must miss Him, through any reason at all. Then you will cry as the hart that panteth after waterbrooks. Then Psalm 42 will have a very particular and peculiar sound to the ears of your heart. Then you will *live* the most wonderful Psalm in the psalter.

All that rests us yet is the enquiry into the quenching of this peculiar thirst of the child of God.

David seeks this quenching in the Sanctuary. And that is as it ought to be. He sings: When shall I come and appear before God? Especially when we read the Psalm to the very end, do we notice that David had in mind the sanctuary at Jerusalem. This also shows that his longing for God was of the right kind and that it is very much distinguished from sickly mysticism.

Let us first of all remember that David was living in the Old Testament Dispensation, the dispensation of shadows.

There was salvation indeed, but this salvation was there as a matter of promises and not of fulfillment. It was the dispensation of hope. The Lord had given a picture of the Gospel in the land of the Jews, in the earthy Jerusalem, in the temple and its worship, its utensils and service, in the priest and the sacrifice, in the blood of bulls and goats and sheep and lambs.

And it was blessedness for the real child of God of the Old Testament to dwell there where he might see that picture continuously. Therefore they mourned so grievously in Babylon and we have the result of that mourning in Psalm 137. They could not sing the Lord's song in a strange land. On the contrary, we can indeed sing all the songs of the Lord in a strange land. And we can do this in the New Dispensation because we do not see salvation in a picture, but we see Jesus, crowned with honor and glory.

But David was far from Jerusalem when he composed this song. And he longed for the sanctuary. There he had experienced God's communion in the contemplation of the types and shadows; there he had experienced the thrill of divine bliss in the hearing of the joyful sound when the multitude kept holy-day.

And this thirst of David shows that he saw his blessed covenant God in it all so that all the service was not a matter of lip-service such as we find it later with the Pharisees and Scribes and Elders in the days of Jesus. But we see the same thirst for God in Simeon and the prophetess Anna in the same days of Jesus.

Let us note that for David to be in the midst of the worshippers in Jerusalem, close to the house and sanctuary of God, is the same as to appear before God. His religion was of the vibrant, living type. He was a man after God's own heart.

All this is fulfilled in Jesus.

The land, the Holy Land of the Jews, was but a picture of heaven. Jerusalem is now fulfilled and is in heaven where Jesus is. The altar is also in heaven, because where Jesus is there is all that really counts. He is the beginning of the creation of God. That means that Jesus and all He has done on Golgotha is the foundation and the erecting of the real sanctuary and temple of God. And you are the living stones that fit in that temple, which God is building through Jesus the Lord.

David longed for God in that he desired to return to Jerusalem in the Holy Land. But we long for Jesus. And for communion with God through Him.

No, we do not need the temple sacrifices anymore. They were good in themselves and they served their purpose. But that is forever finished. For Jesus has come.

And even David no longer yearns for the temple

sacrifices. He is now in heaven where he appeared before God in the heavenly sanctuary and he enjoys the blessed communion with his Saviour without the intervening types and shadows.

And in his life he was quenched. Yes, David later has returned to Jerusalem and the communion with God. For we know that he who seeks will surely find God. He was quenched in principle, but only in principle. The quenching and thirsting continue repeatedly here on earth. It is only after we pass from this sorry earth that we may drink of the everflowing Fountain and thirst no more.

And we in the New Dispensation?

We have the fulfillment in the Lord Jesus Christ.

And we have communion with our God through Him.

And the means are the Word and the Spirit of God.

And we enjoy this in communion with the Body of Christ which is the church. Let no one think that he or she can drink from this Fountain in separation from the church on earth. Oh no, when we thirst for God it is natural that we do so in conjunction with His people. That is natural because He also dwells in His people. I am a companion of them that fear God, sang David and we sing it with him.

Thus we are also quenched from all our thirsting for God.

Just because we are regenerated by the Spirit of God and because we are nourished by His Word, we thirst for His communion. Remember that we are recreated in His image and therefore we can never be satisfied unless we reflect in a creaturely way the glory of God. That we can do only when we appear before Him. And therefore we also cry: When shall we appear before Thee?

We appear before Him when we are in the right position before Him, that is, that we do His will and that we walk in holiness and righteousness and in love. The injunction comes to us: And be ye followers of God as beloved children and walk in love. Then we are as a sweetsmelling savor before God.

This is exactly what Jesus did in His sojourn and His labor on earth. The cry of David has a deeper note when we remember that David was a prophet and that he suffered before as a type the suffering of Jesus.

And no one has ever thirsted for God like Jesus did. He was cast out from the communion of God and this was done not because He had sinned, but because He took your and my place. And then Jesus sang Psalm 42 like no one ever did or will do in all eternity. Oh, Jesus wanted to appear before God and He was cast in agony far away from God in darkness.

Do you want to listen to another version of Psalm 42? It is this: My God, My God, why hast Thou forsaken Me?

He longed for God's communion and had to endure the torment of devils who received their hour.

But at last the darkness gave way for the brightness of God's loving Face on the resurrection morning. And Jesus sang His song of everlasting love and joy in God's communion.

So also we. When the darkness is forever past and we arrive in the heavenly Zion, we shall nevermore thirst for God for we shall drink of the fountain of the water of life freely.

Then, then we shall be satisfied.

Amen.

G. V.

Obedience Tried

Exodus 32:26-29.

We speak sometimes of the Spiritual heights in the life of the Church. Of such periods we read in the history of the Church time and again. There are times when the Church is spiritually capable to wage a battle with the enemies of the truth. Her life is healthy and strong and what seems to be almost impossible is accomplished. Read the history of the Apostolic Church, immediately after the Lord's Ascension. Or turn to the time of the Reformation and that of the Secession and you will find such periods filled with heroic actions. There are no buts and ifs in such times. Like a mighty army moves the Church of God.

We find the same to be true of the Church in the Old Dispensation. Read the history of Henoah, Noah, Job, Daniel, David, Solomon and others. We read of them when they were fighting against the enemies of the Lord, fighting a spiritual battle in the strength of their Lord. A most powerful revelation of grace and love.

However, the opposite is also true. That same history of the Church speaks of the decay of spiritual love, of spiritual wickedness, provoking the Lord to anger. Seemingly, the latter occurs more often than the former.

Thus we find it in this chapter. Moses ascended into the mountain to receive the ten words of the Lord. And while he tarried the people concluded, that it was not at all sure whether he would ever return. Their words proved it. They said, "For as for this Moses, the man who brought us up out of the land of Egypt, we wot not what is become of him". This Moses is expressive of their estimate of the Mediator of the Old Testament. In their hearts they detested him and they scorned the idea of calling him their God-appointed leader. Surely, the Exodus did not come about, be-

cause Israel felt the need of it.

To the contrary.

While Moses tarried in the Mount, the people called upon Aaron to make them gods. The result was, the golden calf, a shameful replica of the Egyptian idol Apis. The ritual of this god consisted in the licentious dance and was the expression of the most horrible bestiality.

Let us remember, that six weeks before, Israel had sworn their oath of allegiance to the Covenant. Hence, the dancing around the golden calf was in reality the breaking of the covenant fidelity. They placed God outside the camp and served the idol. The question whether or not this sin was idolatry or image worship, is not of great import. We believe that the result of idolatry is image worship and vice-versa.

Moses, coming down from the Mount, beholds this gruesome picture of the Israel of God, dancing in their shame, committing adultery, while turning to other gods. Read the last verse of the preceding and the first verse of this chapter and the whole situation becomes clear. "And he gave unto Moses, when he had made an end of communing with him upon Mount Sinai, two tables of testimony, tables of stone, written with the finger of God "and" when the people saw that Moses delayed to come down out of the Mount, the people gathered themselves together unto Aaron, and said unto him, "Up, make us gods, which shall go before us; for as for this man Moses, the man that brought us up out of the land of Egypt, we wot not what is become of him". And we may add: Neither did they care. This old "brombeer" better not reappear in our midst. There is always his correcting us, from what he calls, our sinful ways.

The Lord had seen it all.

He tells Moses to go down the Mount and after seeing what had happened, the Lord will disown and destroy Israel, and promise to make a great nation of Moses made it plain to them in no uncertain terms, in my hot displeasure. Moses had to admit, the Lord has a just cause and this ill-deserving people must be wiped off the face of the earth. Does this man of God agree? He does! However, the Mediator prays and the Lord will hear him. Prayer is always in agreement with the Lord. Moses prayed and points out, the triumph of the enemies is assured, if the Lord destroys His people. The mediator prays in behalf of the saints, the remnant according to God's eternal election—His own good pleasure. Oh, how comforting! In thine own work Lord Thou canst delight and we plead upon this basis alone. And this intercessory prayer being heard is followed by a renewal of the demand to show his obedience to the Lord. Israel again must be brought face to face with the Lord. The result was, that Moses' own tribe responded to this summons, "And all the sons of Levi gathereded themselves together unto him".

Notice how this demand is obeyed.

Moses stood in the gate at the camp. This is significant and is a sermon all by itself. We would expect a thundering rebuke by the man of God, denouncing their godlessness. Instead, we read. "Then Moses stood in the gate of the camp". Jehovah's servant kept himself at a distance. What did this mean? Well, first of all, it was a testimony against the idolatrous Israel. Moses made it plain to them in no uncertain terms, I will have not any part with you in this grievous sin. I cannot have fellowship with you, who trampled under foot the most sacred obligations of the covenant. Secondly, in separating himself by standing at the gate, their sins became more apparent. Why, so they asked, does he not enter? He was always one with us and we meet him in our midst. But this question, was at the same time the answer. Through it all, Moses revealed how deeply their sins hurt him. Compromise was impossible. And even when his brother Aaron offers a coward's plea, Moses is not moved by it and he cannot accept his poor excuse.

We must not lose sight of the fact, that the man of God was to bring a severe message. He found himself in the midst of a tremendous crisis. It was either, or: God, or the idol, for or against the Lord. And standing outside of the camp, this man of God taking the side of God, brings the message: "Who is on the Lord's side, let him come out unto me". This implied, let him by way of separation prove his sincerity and confess his sins. This seriousness of the moment became, through it all, apparent.

Notice, Moses does not say, come out if you have not sinned. Granting for a moment the possibility, that the Levites, who came out, had not actually committed the sin of idolatry in the image worship of Israel, that they were not guilty of the sin of adultery, the question (which is no question to our mind) remains, had they protested against it, or tried to keep Israel from it? You say, yes, but after all Aaron was the leader in the absence of Moses, hence, it would have been presumptuous for them to be as bold as all of that. My answer would be, as the case stands, every one at any time belonging to the Church of God has the sacred obligation to protest and if not, he becomes guilty of forsaking his covenant obligations. Besides, the Lord did not excuse anybody. He said to Moses, let me destroy all of them and I will make of thee a great nation.

The sin of Israel made everybody responsible. Besides, the Levites in their own rights, were the leaders of the people. And we believe that Calvin gives the correct answer, when he says concerning the Levites, "That though they were not free from guilt, yet, inasmuch as they yielded to the people under the influence of fear, their sin is lighter than as if they had approved by their consent of the detestable idolatry". Yes, we like to add, but sin it was just the same.

At this time, however, their choice shows that they had overcome their fear.

Significant is the expression, "Whoso is the Lord's, let him betake himself to me". Moses means to say, if it is your confession that you belong to the Lord and thus are His property, reveal it in that you separate yourselves from those who broke the covenant. Let him turn to the Lord in word and in action. He does not say, if you agree with me, or if you agree with the truth, nor, I am in favor of you. After all, this may be a hollow sound. Words and actions call for harmony, not for antithesis.

Yes, but are we not sinners, every one of us, and oh, so sinful?

Whatever meaning may be attached to such statements, they have always served the purpose of getting away from the Lord's demand. These so-called pious objections are used to hide the real inner man. They destroy the spiritual-ethical responsibility and open the way to all kinds of grievous sins. Scripture never presents such fallacies to the Church of the living God and it is not even worthwhile to speak about it. Moses did not argue, but he placed the Lord's command before Israel. If, says he, you belong to the Lord, turn from all that is opposed to his service. Separate yourselves, turn from your evil ways and do not have fellowship with evildoers. There is absolutely no other way. To confess the Lord Jesus Christ means that He becomes manifest in our *ways* of living. In one word, daily conversion is the result of listening to God's Word, with the result that one turns his back upon all the wickedness and defilement of the flesh and of the world.

That is what happened when the call came to the sons of Levi. They turned away from Israel's corruption and stood on the side of Moses. How this must have been a reason of joy for the man of God, when his own tribe responded to his call. Levi's name and office agreed here perfectly with his actions.

Levi means, "a joining". A joining together or a cleaving. We would say, in regard to his name, one who by strenuous labor binds together. That is the purpose of the highest office in the Church of Christ Jesus. Through the preaching of the Word, the Israel of Jehovah are knitted together, according to the Lord's good pleasure. United with one another and together united, through the bond of love, with God Triune. The true Levite labors in the cause of the Covenant, the God of the Covenant and the Covenant people. Through this service God reveals His grace and loving-kindness. And Levi was that minister in the Old Testament Church.

Oh, it is true, Levi had not always conducted himself properly.

He was the third son of Lea and was desired by his mother, because Rachel had drawn Jacob to herself and away from Lea. In one word, the birth of Levi

had been a question of the flesh. Moreover, the father of this tribe is best known in connection with his bloody escapade, as the result of his vengeance over the disgrace of his sister Dinah. Of this revenge Jacob spoke on his deathbed, when he complained concerning Levi and Simeon, "O my soul, come not thou into their secret; unto their assembly, mine honor, be not thou united: for in their anger they slew a man, and united, and in their selfwill they digged down a wall. Cursed be their anger, for it was fierce; and their wrath, for it was cruel: I will divide them in Jacob, and scatter them in Israel".

There was not much expectation from such a tribe, who called Levi its father. However, here we find a different Levi. A Levi turning to the Lord. He belonged to the Lord and could and would not have part with this sin of Israel. And his coming out of the camp, is the best proof of his repentance.

This repentance therefore must be tried. Every man was to put his sword by his side and go in and out the camp, and slay every man his brother, and every man his companion, and every man his neighbor. Indeed, a terrible mission.

But this test proved and served to bring out the genuineness of their repentance. How impossible it was for them to show partiality, when they were to enforce the Lord's command. We read, that they fulfilled their duty unflinchingly. Through their actions they proved their faith. Whosoever had committed the sin of idolatry and adultery, died by their sword. Is not this action of the Levites the best proof that in the Church of Jesus Christ discipline must be maintained? Maintained according to the Word? Discipline maintained over against everyone and without an exception? The sons of Levi give us a vivid picture of what it means to apply discipline. Theirs was the obedience to the Word of God and we do well to take note of it. They disciplined themselves, when they heeded Moses' call to come out of the camp and again, when walking through the camp they destroyed the evildoer, thus dedicating Israel to the Lord.

Separation and dedication are closely related as cause and result.

No one can and no one may serve the Lord, except he, who separates himself from the world and sin. The Levites took the Word of God to heart, it was their guide and they lived the Word over against saint and sinner. That is the true characteristic of man, who repents from his sins.

Thus it is today in the same manner. Our Lord and Saviour said to his disciples, that even father and mother, brothers and sisters, must be denied, when placed before this choice, rather, this command. All are admonished to forsake the world and the flesh, living in a new and godly life. Hence, we cannot make common cause with the enemies of the Covenant God,

in the School, in the family circle, no, not in any sphere of life.

Compromise?

To compromise means hypocrisy. Come ye out from among them, and after doing so dedicate yourselves to the Lord. Hard? Of course, hard for the flesh!.

Is there any reward or promise connected with it?

There is. The Lord shall bestow His blessing upon you. He shall make it well with you and in you. You shall know Him and adore Him and enjoy His salvation.

Today, says Moses.

Now, when turning from the ways of darkness and sin.

For all those?

Yes, that belongs to the Lord. Whose confession it is, to belong to him and to flee from sin.

Because, in that way I am sure of my eternal election.

Through Jesus Christ, my Lord.

W. V.

IN MEMORIAM

The Men's Society of the Creston Protestant Reformed Church was saddened recently by the sudden death of one of its faithful members,

MR. B. STEIGENGA

It is our wish and prayer that the Lord may comfort the bereaved widow and family with the peace which He alone can give and which passes all human understanding.

Rev. H. Veldman, Pres.

Mr. G. Geelhoed, Secr.

Grand Rapids, Mich.

IN MEMORIAM

Whereas it pleased the Lord to take unto Himself on Thursday, August 15, 1940,

MR. BERT STEIGENGA

Superintendent of our Sunday School, the Consistory of the Creston Protestant Reformed Church, does hereby express their sincere sympathy with the bereaved family.

Rev. H. Veldman, Pres.

P. Vanden Engel, Clerk.

Grand Rapids, Michigan.

Thou Shalt Not Kill

"Thou shalt not kill." — Ex. 20:13.

It must not be supposed that the command, "Thou shalt not kill," that is, "Kill thou not thy neighbor," is being kept when we merely refrain from killing, hurting, hateing the neighbor. The keeping of this command consists positively in loving our fellow man. And I now have reference to a definite man, neighbor. Love is the fulfilment of all the law thus also of the sixth command. It would seem that it is hardly necessary that we be told this. For the absence of hatred is respect of a definite individual spells the presence of love. That is to say, not to hate the individual is to love him and not to love him is to hate him. Neither to love nor to hate a brother, to be neither for nor against well- nor ill-disposed toward him, is impossible. This being true, it would seem that it is unnecessary for us to be told, in addition to our being forbidden to hate our brother, that we must love him. Yet it is necessary. For in our sinfulness we like to imagine that not love but indifference is the fulfilment of the law, that thus if we treat a brother, whom we find it hard to love, with indifference, we at least are not hating him, so that the requirement of the law is still being satisfied. Now this reasoning is wrong. Indifference is a species of hatred not only, but it is the most insufferable species of all. To be indifferent is to be neither hot nor cold. The church of the Laodicians was neither hot nor cold. What Christ thought of this spiritual posture may be known from the words of rebuke which he addressed to this church, "I know thy works, that thou art neither cold nor hot: I would that thou wert cold or hot. So then, because thou art lukewarm, and neither cold nor hot, I will spue thee out of my mouth" (chap. 3:15, 16). That spiritual lukewarmness, indifference, is even more nauseating than coldness can be only because the former as well as the latter is at bottom sheer hattred, so that to be indifferent toward a brother is to hate him indeed. It is plain then that the keeping of the command, "Thou shalt not kill" consists in loving the brother, that in order to be free from the sin of hating him, we must love him.

If we like to imagine that all that the law requires of us is that we refrain from hating the brother, we also like to make ourselves believe that the law is being kept by us when we refrain from doing the brother injury. We are willingly ignorant of this that to refrain from doing the brother good is to do him injury, that it is only through our doing him well that we do him no evil. It is through one's refraining from feeding a starving brother, that one permits him to perish. Thus it is only through one's doing him well, which doing in this case consists in giving him bread, that one does him no evil. This is true all along the line of

God's law. It is only through our giving God glory, that we have not before His face other deities. It is only through our worshipping Him that we worship not the creature. It is only through our revering His name, that we take not His name in vain. It is only through our hallowing the Sabbath, that we desecrate it not. It is only through the children honoring their parents that they do not dishonor them. It is only through our giving the neighbor his due, that we do not steal from him. And so it is only through our loving the neighbor that we kill him not. Thus the command, "Thou shalt not kill" is at once a command to love—the neighbor. Let us then have regard to that action called love.

What is it to love the neighbor? This depends somewhat on whom the neighbor is. If he be a believer, then in the first instance to love him is to be drawn to him by, and to delight in, his true goodness. The mark of true love, of love that as to its nature is holy, is that it goes out to and embraces and rejoices in truth, perfection, holiness. Such is ever the working of love. God delights in Self, in the glory of His being. He delights in His children; for, being His creatures in Christ, they reflect His perfections. And these children delight in Him, whose praises they behold in Christ's face. And they are drawn to and rejoice in one another, in the true goodness increated in their being by their redeemer-God. In the light of these observations, it is plain that love, as being, is to be defined as a holy bound of delight. Hence, he who loves holily, cannot delight in wickedness, in the wicked.

But there are still other actions which Holy Writ ascribes to love—the love of the neighbor. Actions they are which the Scriptures comprehend in one short clause—the clause, "Love worketh no ill to his neighbor." Exhorting his readers to owe no man anything, but to love one another, the apostle goes on to say, "For he that loveth another hath fulfilled the law. For this, Thou shalt not commit adultery, Thou shalt not kill, Thou shalt not steal, Thou shalt not bear false witness, Thou shalt not covet; and if there be any other commandment, it is briefly comprehended in this saying, namely, Thou shalt love thy neighbor as thyself. Love worketh no ill to his neighbor: therefore love is the fulfilment of the law" (Rom. 13:8-10).

"Love worketh no ill to his neighbor." This is the other mark of true love. The meaning of this bit of instruction is not that loving is merely a negative action, a doing that consists only in refraining from working ill. To love is at once to work well. As has already been pointed out, it is only through our working well to the neighbor, that we work to him no ill. It lies in the very nature of love to work well. And to this working no limit must be set. For love worketh all manner of good. And the object of this working is every neighbor, the evil, and the good, the enemy that reviles and the friend that blesses. The disciples of

Christ love also their enemies, not through their delighting in but through their blessing and praying for them. The disciples of Christ delight in one another but they delight not in the enemy. For the enemy of whom Christ spake, when He said, "Love thine enemies", is an unprincipled person, persecuting God's people. Him, therefore, the believer blesses. For him he prays. And the prayer is that God save him.

The statement was just made that it lies in the very nature of love to work good to. This statement is so very true. For love is the bond of delight. Now the desire in respect of the body or being that one delights in, is that it be well with that being. But he whom one hates and loathes, he is inclined to destroy. Loving God, His children bless Him; and they bless one another. Hating God, the wicked destroy Him in their thoughts. All their thoughts are that there is no God.

"Thou shalt love thy neighbor as thyself." So reads the second of the two commands to which hang all the law and the prophets. But the first of these—the first and the greatest—is, "Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind." If the whole heart and the whole soul and the whole mind must be given to God in love, how can there then be room in the heart for the neighbor? The neighbor whom we are charged to love, that is, cherish, delight in and have fellowship with is the neighbor who spiritually is like God, so that loving him is an action not contrary to but in full harmony with that of loving God. That neighbor is a man conformed according to the image of Christ, so that to love him is to love Christ's own likeness, is thus to love God. Therefore, in the language of John, he who says that he loves God and hates his brother is a liar. And the reason is that this brother, being a redeemed one, shows forth the praises of God. Hence hatred of the brother spells of necessity hatred of God, and, conversely, the love of God includes love of the brother. A heart in which there is no room for the brother in Christ, is a heart in which there is no room for God. "For he that loveth not his brother whom he hath seen, how can he love God whom he hath not seen" (John 4:20). God cannot be seen except in the face of the brother. It is therefore utterly impossible, such is the reasoning of the apostle, to hate the brother and at once to love God.

"Thou shalt love thy neighbor *as thy self*". The man whose love is depraved and who thus loves unholily, as do the wicked, is capable of loving self only. And so he does. For, he loves such only who love him, his love of others is love of self. The requirement of the law is that we love ourselves and the neighbor and the neighbor as ourselves. We can do this only if we love holily, if the object of our love is solely true goodness, God, and if we and the neighbor be like God. Then we must love the neighbor, too, and the neighbor as self. For if the object of our love is God only, and if

our neighbor, as well as we, be like God, why should we love ourselves and not our neighbor and not love him as ourselves? And why then should we not want to cherish and work well to our neighbor as well as to ourselves? There can be no reason. It is the man who loves depravedly, whose god is his lusts, who has no room in his affections for the neighbor. So then, rightly considered, the command, "Love thy neighbor as thyself," is equivalent to the command, "Be holy, for I thy God am holy."

Scripture, as has also from time memorial the civil codes of the profane nations of the earth, distinguishes sharply between three kinds of killings, to wit, the premeditated or presumptuous killing, the killing for which one other than the deceased was held responsible on account of his neglect or failure to take necessary precautions, and the purely accidental killing (accidental in respect of men). The Mosaic law that touches on the first of these—presumptuous killing—is found in Deut. 19:11-14. A man, who hated his neighbor, and lied in wait for him, and rose up against him, and smote him mortally that he died, had to be delivered into the hand of the avenger of blood, that he might die. An example of the second kind of killings is found in Exodus 21:28, 29. If an ox gored a man or a woman, that they died, the ox had to be stoned, and his flesh might not be eaten. If the ox were wont to push with his horns in time past, and it had been testified to the owner, and still he had not kept him in, then he, the owner, too, had to be put to death. Otherwise he was acquitted. From this we learn that if the neighbor's death is attributable to one's neglect or carelessness, the neglectful or careless one may consider that he is being charged with murder by God the Supreme Judge of heaven and earth. The case of criminal neglect just cited—that of the ox known to have pushed with his horns in time past—is but one of a large class. The driver of a car, who runs down a pedestrian and kills him, murders in the sight of God if the cause of his mishap was his reckless driving, or certain mechanical defects of his car of which he was well aware but which he failed to have corrected, or his having disqualified himself for safe driving through his immoderate use of strong drink. Behind the wheel, the man who is ignorant of traffic rules is a menace. However, safe driving is largely, if not predominantly, a matter not of the head but of the heart. Under the eye of the police, the unprincipled person drives safely enough. But the *safe* driver is the man who truly fears God and who therefore trembles before the command, "Thou shalt not kill." God does not wait with lodging His charge, until the reckless driver actually kills. The recklessness or the negligence that resulted in the killing is already murder. So, if, when behind the wheel one is tempted to give free rein to the urge to "step on it" just to satisfy a crave for speed and more speed, or to get some place in a terrific hurry

for no reason whatever, and if the yielding to the temptation spells reckless driving and thus the exposing to loss or injury of human lives, let him hearken to the voice of the command, "Thou shalt not kill".

The law of Moses also made provision for the accidental killings. A case at point is cited at Deut. 19:5, 6. It is the case of whoso killed "his neighbor ignorantly, whom he hated not in time past; as when a man goeth in to the wood with his neighbor to hew wood and his hand fetcheth a stroke with the axe to cut down the tree, and the head slippeth from the helve, and lighteth upon his neighbor, that he die." For this killer the law provided a way of escape; for "this man was not worthy of death, inasmuch as he hated him not in time past". In agreement with instructions which God had given to Moses, Joshua appointed six cities of refuge, three on each side of the river Jordan: Kadesh in Galilee, Shechem in Ephraim, Kirjatharba in the mountain of Judah, and on the east side of the Jordan, Bezer in the wilderness, Ramoth in Gilead, and Golan in Bashan. To the nearest one of these, the slayer that killed any person unawares and unwittingly fled from the pursuing avenger of blood, a relative of the one unwittingly slain. Taking his stand at the entering of the gate of the city, the slayer declared his cause in the hearing of the elders of that city, who took him into the city, "and gave him place, that he might dwell with them" until the day set for his trial. On that day he was led to the place of the slaying, where he stood before the congregation in judgment. If it appeared that he was innocent of a capital crime, he was restored to the city of refuge, whither he was fled. Here he had to abide unto the death of the highpriest. If at any time before the death of the highpriest, he should leave the city of his refuge, the avenger, finding and slaying him, should not be guilty of his blood. After the death of the highpriest, the slayer was permitted to return to the land of his possession (Num. 35:19-38). Thus whether the slayer had murdered, depended solely on how he had been disposed toward the one slain, at the time of the slaying. "If he thrust him of hatred, or hurl at him by lying of wait that he die; or in enmity smite him with his hand, that he die; he that smote him shall surely be put to death; for he is a murderer: the avenger of blood shall slay the murderer, when he meeteth him (Num. 35:20).

In judging our deeds, how God looks at the heart! When there is a slaying, God, in judging passes by the outward deed and is occupied solely with the heart and its intent. If there is no evil intent, no charge of murder is lodged. It is out of the heart that murder proceeds. Yet even this slaying a man ignorantly or unwittingly, involved the slayer in some measure of guilt, as the circumstance that, if he, before the death of the highpriest, left his city of refuge, the avenger, finding him, could slay him with impunity. Thus also

for this slaying unwittingly, the slayer was held accountable. And justly so; for slayings of this character betoken carelessness on the part of the slayer. If the ax-man had carefully examined his ax, before he started hewing, the slaying might have been avoided. So, though not worthy of death, he was still deemed worthy of some punishment.

In the Heidelberg Catechism's answer to the question, "What doth God require in the sixth commandment," is contained also the clause, "that I hurt not myself, nor wilfully expose myself to danger." Now the action denoted by the clause "that I hurt not myself", is precisely that of the suicide, of one designedly destroying his own life. Does also this killing belong to the category of slayings forbidden and thus denounced by the sixth command? If so, the expounder of this command must treat also the subject of suicide, if his exposition is to be somewhat complete. My raising the question whether suicide belongs to the class of killings at which the sixth command strikes, may occasion surprise. Christian thinkers generally have always held to the view that the principles enunciated in the sixth command do extend to suicide.

Even the early Greeks deemed suicide unnatural and wrong. The first among pagan men to advocate suicide were the Stoics. The early church firmly opposed suicide. However of the church fathers, Eusebius, Chrysostom, and Jerome lauded the position that in times of persecution, Christian women might commit suicide to escape dishonor. But this position was condemned by Augustine and later also taken by the church councils, some of which forbade the suicide honorable burial. Suicide is condemned in the general Christian literature of the eighteenth century, and also in the writings of such men as Spinoza and Kant.

Assuredly, the sixth command does forbid suicide. But this must be shown. To merely quote this command is not sufficient. It does not satisfy the indeterminate—persons whose position is that suicide is a great sin but who are unable to discover in the sixth command such proof as for them is sufficiently conclusive. Their reasoning is that there are exceptions to this command, that thus there are slayings which this command does not at all concern, as for example, the magistrate's shedding the blood of the man who shed man's blood. And they wonder, do these indeterminate persons, whether also suicide might not be one of the slayings not forbidden by the sixth command.

In showing what bearing the sixth command has upon suicide, I must set out with the observation that the statement to the effect that there are exceptions to this command is fallacious. This command forbids murder and all such doings as partake of the character of murder. Any exception to this command would therefore have to be a murderous doing, so that to say

that this command permits of exceptions is equivalent to saying that there are wicked doings, partaking of the character of murder, not prohibited by this command. This can be stated slightly differently. The sixth command concerns solely murderous acts. So, to say that there are exceptions to the sixth command is to say that there are exceptions to the law that forbids murder, is to say therefore that to murder is not without exception forbidden, so that it is possible to murder with impunity. To say that there are exceptions to the sixth command is as preposterously wrong as to say that there are exceptions to the law, "Thou shalt not commit adultery", or "Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain." What has occasioned the reasoning to the effect that there are exceptions to the sixth commandment is the mandate, "He who sheds man's blood, by man shall his blood be shed." But this mandate certainly is not to be regarded as forming an exception to the sixth commandment. Were this true, the civil magistrate of necessity commits murder, so often as he inflicts upon a murderer the punishment of death. But is there not conflict then between the sixth commandment and the mandate just quoted? Not at all. The sixth command as to its positive requirement places the magistrate under the necessity of loving even the murderer and as impelled by love, of doing him well. His inflicting upon the murderer the punishment of death, need not interfere with his loving him, with his pitying him in his woe. The *believing* magistrate, who takes the life of a murderer, does him evil. But whereas he is not the deviser of the evil, and is not as executioner being moved by malice but solely by the command of God, *he*, rightly considered does the murderer no evil. But the point that I wished to make is that there can be no exception to the sixth command nor to any of the other commands. The killings forbidden by the sixth command are solely the killings that involve in sin and guilt.

What is this sin? This has been explained in a previous article. But this sin must be standing out in our minds, if our eyes are to open to the extreme sinfulness of suicide. Once more, then, what is this sin—the sin forbidden by the command, "Kill not thou thy neighbor?" Consider once more that the neighbor was created in God's image, and is thus *God's* creature. And yet this man, so I wrote, this creature of God, who should live that he, as God's image-bearer, might serve His Maker, the murderer destroys and thus silences, and this because the neighbor stood in his way, or was not serviceable to him. So then it is plain what the principle of conduct is from which the murderer acts—the principle namely that the neighbor is not God's but his, the murderer's, for him to do with as he chooses and to dispose of at will, and that thus the sin forbidden by the sixth command is the sin of one's destroying his neighbor as impelled solely by inordin-

ate self-love and that thus by hatred of God and the neighbor, so that the sixth command is to be paraphrased: "Imagine not in thy heart, O man, that thy neighbor belongs to thee, exists for thy pleasure, and that thus thou mayest do with him according as it pleases thee. Thy neighbor is God's. In God's image was he created. Therefore kill not thou thy neighbor."

How sinful this act of one's designedly taking his own life appears to be, in the light of these observations! The suicide is not his own but God's. For in God's image was he created. He therefore belongs not to himself but to God, so that if man may not destroy his neighbor, neither may he destroy himself. The suicide does so. Thus the principle of conduct from which he, too, acts is that he is his own and not God's and that being his own it is his prerogative to decide whether he will live or die. Thus his sin, too, is that forbidden by the command, "Thou shalt not kill". For, as compelled by inordinate self-love and by hatred of God, he destroys self, God's creature. The suicide is a *self-murderer*.

Why do men take their own lives? It is said that about a third of the number of suicides may be traced to mental derangements, thus indicating a close connection between suicide and insanity. Suicide is born of despair and disgust with life, resulting from the soul's lack of power, that is, grace to cope with severe conditions, and to stand against their pressure. It betokens the lack of that patience and hope—the christian hope—that fails not in the most desperate situations. It is thus indicative of an unwillingness on the part of the suicide to humble himself under the mighty hand of God. The suicide's taking his own life is his final attempt to deliver himself out of that hand. The suicide is thus at odds with God: the impulse under which he sheds his own blood is carnal self-pity and thus hatred of God.

It is small wonder then, that the Christian Church has utterly condemned the act of suicide. She does so, as she cannot but regard the act as an absolute negation of the fear of God. And therefore the question whether Christ committed suicide must certainly be answered in the negative. But how in view of what Scripture says of Him, can the conclusion be escaped that He did. Consider what Scripture says of Him, namely that He chose to die, that He came into the world to die, that He when His hour was come, deliberately sought death. He set His face to go to Jerusalem. He betook Himself to the very place where He knew His enemies were to seek him. He even commanded His enemies to take Him. And then there is this word from Christ's own lips, "Therefore doth my Father love me, because I lay down my life, that I may take it again. No man taketh it from me, but I lay it down of myself. I have right to lay it down, and I have power to take it again". (John 10:17, 18).

"No man taketh it from me. . . I lay it down of

myself". If words have meaning, then what Christ here tells His people is that not man but that He Himself caused His own death, the separation of His human body and soul. True, men wanted to kill Him. And what they did to Him, no one but Christ could have borne without expiring. But no man took His life from Him. Christ took it from Him, namely His life. Well, if Christ, as He Himself says, *took His own life*, did He then not commit suicide? Does not the act of suicide consist precisely in one's taking his own life? It does. Christ took His own life? He did. Yet He did not commit suicide. But how is the conclusion to be escaped that He did not? By pointing to the fact that His laying down His life, His dying was an act of obedience, in that it was done in response to the commandment which the Father had given Him? Appealing to Christ's obedience does not avail here, except this obedience be set forth in its proper light. Suicide is an act of a mere man taking from him his life through his dealing himself a mortal wound. Now the *man* Jesus did not take from him Jesus the *man* the life of this man, thru this man dealing the human nature of Christ a mortal wound. Then the man Jesus would have committed suicide. What took place on the cross is this: The person of the Son of God caused the human nature with which He was personally united, to die. He, God the son, laid down the life of His human nature, caused a separation between His human body and soul. After three days, He, God the Son took that life again through His uniting His human soul and body in the resurrection. That life of the human nature and also its death was the life of God the Son by virtue of His being personally united with the human nature. The Son of God, the second person in the blessed trinity, could therefore speak of the life of the human nature as His, the Son's life, and of the laying down of the life of that human nature as the laying down of His, the Son's life.

Christ, then, did not commit suicide. And His dying obediently is, as has just been made plain, *not* the reason His death was not suicide. To say that Jesus died obediently and to add nothing to this, is still to maintain that Jesus committed suicide. The act of suicide is always sin. It would have been sin also as committed by Christ. He had not the commandment to commit suicide.

Among Christian people, suicide is extremely rare. It was just as rare among the covenant people of God of the Old Testament dispensation. But it is frequent among people who fear not God. Rare it is, among the people of God. It cannot be otherwise. For God's believing people are regenerated unto a living hope. They have an only comfort in life and death. With body and soul they are and will to be not their own but they belong and will to belong to Jesus Christ, who satisfied for all their sins and by His Spirit assures them of eternal life. Hence, none of God's people

lives to himself and no one dieth to himself. For whether they live, they live unto the Lord; and whether they die, they die unto the Lord.

The question is sometimes asked whether the act of suicide is pardonable, whether the suicide can be pardoned and saved. It would seem not. Suicide is as pardonable as the sin of murder. Neither are unpardonable sins. The murderer on the cross is saved. However, it is only sins that are confessed that are forgiven. Now if sin is to be confessed, there must be opportunity. Now the suicide has no opportunity. the wound that he inflicts causes instant death often. The position is undoubtedly correct, that true believers do not commit this sin.

G. M. O.

Our Redemption

We are redeemed!

Redeemed we are, from all iniquity; redeemed, because Christ gave himself for us; redeemed, in order that He might purify unto Himself a people, zealous of good works!

Such is the beautiful content of the fourteenth verse of the second chapter of Paul's epistle to Titus, his own son after the common faith and fellow-laborer.

Redeemed!

What is, dear reader, redemption? It is the being bought, ransomed, delivered through the payment of a price. From that point of view our redemption is the most important single aspect of our salvation. For the very word redemption reaches down to the very depth of our misery, our natural condition before God. We are not only sinful and corrupt, but we lie in the prison of death, with the sentence of death written over our heads, by nature. In the fetters of guilt and the shackles of corruption, we lie, bondsmen in our hearts as well as in our bonds. For we are not only slaves, but we love our bondage. We would not be redeemed. We would not be delivered, for we feel at home in sin. And reverently speaking, God Himself could not save us, could not deliver us out of this prison of sin and guilt until the ransom price, a price sufficient to pay for all our guilt, had been payed.

That is redemption!

Notice, the apostle does not say: He has given us a chance to be redeemed! He does not speak of a mere opportunity to be delivered out of the prison of eternal death, if we are but willing to believe.

We *are* redeemed! Once the price of our redemption has been payed, the sinner is free! Free from *all iniquity*. There is no more guilt for sins, past, present nor future. For the full ransom-price, the

payment demanded by God for the release of the convict has been made. He redeemed us.

What a price!

How could that marvellous redemption be accomplished? Certainly the prisoner could not free himself. Nowhere could anything or anyone be found who could make the awful payment demanded by the righteousness of God. There was, again reverently speaking, even for the living God, but ONE way to accomplish this tremendous feat, and that one and only way was to "give His only begotten Son", Who in turn must give *Himself*!

Himself He gave! What awful depths of agony it cost the Son of God to accomplish our redemption. Think of the tremendous load of our sin and guilt which He bore, and bore away. He gave Himself. Not something of Himself, but all He had, he emptied Himself of name and honor and position, of life itself, in order to redeem you and me. Himself was none other than the Son of the ever blessed God, the second Person of the Holy Trinity, Who, in union with our nature and in the likeness of sinful flesh, could suffer and die, as none other could ever suffer and die.

And so He made the payment for our redemption. What a price! The question is often foolishly asked: Was then not the death of the Son of God sufficient for the sin of the whole world? Could not through the atoning death of Jesus the whole of humanity be saved? In answer to this query, we must say that the value of the atonement of our Lord was infinite. It was from that point of view sufficient to redeem a million worlds and more like ours. Conversely, if only one sinner was to be saved, the redemption price, the ransom could not have been one whit less than the giving of Himself.

Marvellous redemption!

Awful price! And yet how sinful hands have meddled with the fact of our redemption. How often it is presented that our redemption is the result of collaboration between ourselves and God; that we must do our *part* in this salvation, or that we must add to the price which has been paid, as though it were not yet sufficient.

Nay, but He redeemed us. He payed the price that ransomed us from guilt, and upon the basis of that redemption he now purifies unto Himself a peculiar people, a people who are zealous of good works.

Unto good works! The purpose, the ultimate aim in God's redemption of His people is that He might purify unto Himself a people who are full of zeal to do good works. No, first of all, that we may go to heaven, although, of course heaven is the place where we shall be able to carry out this divine purpose in perfection. But also now, here in the midst of the world God's people are those whom He purifies, so that they are

zealous of good works. They find their chief joy in the keeping of His commandments, in the walking in the way of His covenant.

To be sure, 'tis all of Him and none of us.

He redeemed us. He gave His only Begotten. He purifies us unto Himself. . . .

Blessed gospel!

He gave Himself for us and we are redeemed!

Rev. J. v. d. Breggen.

WHY?

I used to wonder why my Lord
allowed cruel things to come,
But now I know—'twas to perfect
the things He had begun.

Why did He permit evil
and malice come my way?
'Twas so I'd learn to trust no man,
that He should be my stay.
Why should injustice come to me
when I had done no harm?
'Twas so I'd learn to lean upon
His everlasting arm.

Why should persecution come
from those I loved the best?
I must learn to bear it joyfully,
rejoicing in the test.
Why did He let the wicked
bring discredit to my name?
They did thus to my Saviour,
and I must bear the shame.
Now since my Saviour's sufferings
I have learned to share,
It means a crown of glory
in the future I shall wear.

I could not comfort others
unless I'd first "gone thru"
And so I say "Thy will be done,
I leave my life with Thee".
Prayers may seem to be unanswered,
things not going as they should,
Yet—I know that everything
is working for my good.
Yes, His hand of love is guiding,
tho' the tempest come from Hell,
He knows the way I take,
and He doeth all things well.

Laura T. Halsey.